

श्री सद्गुरवे नमोनमः

श्री समाधि-सोपानमांथी

दशलक्षरूप धर्म

प्रकाशक

श्रीमद् राजचंद्र आश्रम

• अगास •

દશ લક્ષણરૂપ ધર્મ

દશ લક્ષણરૂપ ધર્મ ક્ષમાદિ દશ અંતર્ગત ભાવને આધીન છે. ૧. ઉત્તમ ક્ષમા, ૨. ઉત્તમ માર્દવ, ૩. ઉત્તમ આર્જવ, ૪. ઉત્તમ સત્ય, ૫. ઉત્તમ શૌચ, ૬. ઉત્તમ સંયમ, ૭. ઉત્તમ તપ, ૮. ઉત્તમ ત્યાગ, ૯. ઉત્તમ આર્કિંચન્ય, ૧૦. ઉત્તમ બ્રહ્મચર્ય, આ દશ ધર્મનાં લક્ષણ છે. વસ્તુનો સ્વભાવ તે ધર્મ. લોકમાં જે જે પદાર્થો છે તે પોતાના સ્વભાવને કદી છોડતા નથી. સ્વભાવનો નાશ થાય તો વસ્તુનો અભાવ થાય. એટલે કોઈ પદાર્થનો સર્વથા નાશ થતો નથી. આત્મા નામના પદાર્થનો ક્ષમાદિ સ્વભાવ છે. ક્રોધાદિ ક્ષમાદિના વિકાર છે, કર્મથી થયેલી ઉપાધિ છે, આવરણ છે. ક્રોધ નામના વિકારનો અભાવ થાય ત્યારે ક્ષમા નામનો આત્માનો સ્વભાવ પોતે જ રહે છે; એવી રીતે માનના અભાવથી માર્દવ (વિનય) ગુણરૂપે, અને માયાના અભાવથી આર્જવ (સરળતા) ગુણરૂપે, લોભના અભાવથી શૌચ (નિર્લોભતા) ગુણરૂપે આત્માનો સ્વભાવ પોતે જ રહે છે, આત્મા જ પોતે રહે છે. કર્મનો અભાવ થવાથી સહજ આત્મા પોતે પ્રગટ થાય છે. તેથી ઉત્તમ ક્ષમા આદિ આત્માનો સ્વભાવ છે. મોહનીય કર્મના ભેદરૂપ ક્રોધાદિ કષાય વડે અનાદિ કાળથી આત્મા ઢંકાઈ રહ્યો છે, તો કષાયના અભાવથી ક્ષમાદિ આત્માના સ્વાભાવિક ગુણો ઊઘડે છે.

૧. ઉત્તમ ક્ષમા :-

“ ક્ષમા એ જ મોક્ષનો ભવ્ય દરવાજો છે.”

-શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

ક્રોધ વેરીને જીતવો તે જ ઉત્તમ ક્ષમા છે. ક્રોધશત્રુ કેવો છે? આ જીવને વસવાના સ્થાનરૂપ સંયમભાવ, સંતોષભાવ, નિરાકુળતાભાવ, તે સર્વેને બાળનાર અગ્નિ સમાન છે; સમ્યક્દર્શન આદિ રત્નોના ભંડારને તે લૂંટી લે છે; યશનો નાશ કરે છે, અપયશરૂપ કલંકને ફેલાવે છે, ધર્મ-અધર્મના વિચારનો વિનાશ કરે છે.

ક્રોધીને પોતાનાં મન, વચન, કાયા પોતાને વશ રહેતાં નથી. ઘણા કાળની પ્રીતિ ક્ષણ માત્રમાં તોડી તીવ્ર વેર બાંધે છે. ક્રોધરૂપ રાક્ષસ જેને વળગ્યો હોય તે અસત્ય વચન, ભીલ ચંડાળ આદિ બોલે તેવાં લોકનિંદ્ય વચન બોલે છે. ક્રોધને વશ જીવ પિતાને, માતાને, પુત્રને, સ્ત્રીને, બાળકને, સ્વામીને, સેવકને, મિત્રને મારી નાખે છે; સર્વ ધર્મનો લોપ કરે છે. તીવ્ર ક્રોધી જીવ વિષથી, કે શસ્ત્રથી પોતે આપઘાત પણ કરે છે; ઊંચાં મકાન કે પર્વત ઉપરથી પડતું મૂકીને કે ફૂવામાં પડીને આપઘાત કરે છે. કોઈ રીતે ક્રોધીનો વિશ્વાસ રાખવા યોગ્ય નથી. ક્રોધી જીવ ચમરાજ જેવો છે. ક્રોધી જીવ બીજા જીવોની ઘાતાદિ કરવા ઇચ્છે છે પણ તેથી તે પ્રથમ તો પોતાનાં જ્ઞાન, દર્શન, ક્ષમા આદિ ગુણોની ઘાત કરે છે, પછી સામા જીવનાં કર્મ પ્રમાણે બીજાની ઘાત તો થાય કે ન પણ થાય. ક્રોધના પ્રતાપે મહા તપસ્વી, નગ્ન, વનવાસી મુનિઓ પણ ધર્મથી ભ્રષ્ટ

થઈ નરકે ગયા છે. ક્રોધ બન્ને લોકનો નાશ કરે છે, મહા પાપ બંધાવી નરકે પહોંચાડે છે, બુદ્ધિ ભ્રષ્ટ કરે છે, નિર્દયી બનાવે છે, બીજાએ આપણા ઉપર કરેલા ઉપકાર ભુલાવી કૃતઘ્ની કરે છે, તેથી ક્રોધ સમાન પાપ નથી. ક્રોધાદિ કષાય સમાન આત્માની ઘાત કરનાર કોઈ નથી. જગતમાં જે પુણ્યવાન, મહા ભાગ્યશાળી હોય છે, અને જેનું આ ભવ તથા પરભવમાં ભલું થવાનું હોય છે તેને જ ક્ષમા નામનો ગુણ પ્રગટે છે.

ક્ષમા એટલે પૃથ્વી, તેના જેવો સહન કરવાનો સ્વભાવ તે ક્ષમા છે. સમ્યક્ પ્રકારે સ્વ અને પરનું હિત-અહિત સમજી જે નિર્બળના અપરાધોને પોતે સમર્થ છતાં પણ રાગ દ્વેષ રહિત થઈને સહન કરે, વિકારી ન બને, તપી જાય નહીં તો તેણે ઉત્તમ ક્ષમા કરી કહેવાય છે. ઉત્તમ એટલે સમ્યક્જ્ઞાન સહિત. ઉત્તમ ક્ષમા ત્રણ લોકનો સાર છે. ઉત્તમ ક્ષમા સંસારસમુદ્રમાંથી તારનાર છે. ઉત્તમ ક્ષમા રત્નત્રયને ધારણ કરનારી છે. ઉત્તમ ક્ષમા દુર્ગતિનાં દુઃખોને દૂર કરનારી છે. ઉત્તમ ક્ષમા ધારણ કરનારને નરક કે તિર્યંચ ગતિમાં જવું ન પડે. ઉત્તમ ક્ષમાની સાથે અનેક ગુણોનો સમૂહ પ્રગટ થાય છે. મુનીશ્વરોને તો ઉત્તમ ક્ષમા અત્યંત પ્રિય છે. ઉત્તમ ક્ષમાને જ્ઞાની જન ચિંતામણિ રત્ન સમાન ગણે છે. ઉત્તમ ક્ષમા મનને ઉજ્જ્વળ કરે છે. ક્ષમા વિના મનની ઉજ્જ્વળતા અને સ્થિરતા કદાપિ થતી નથી. સર્વ મનોરથો પૂરનારી એક ક્ષમા જ છે.

ક્રોધને જીતવાની ભાવના :—

કોઈ દુર્વચન આદિથી દુઃખી કરે, ગાળો દે, ચોર, અન્યાયી, પાપી, દુરાચારી, દુષ્ટ, નીચ, ચંડાળ, કૃતદ્વી એવાં અનેક કુવચન કહે, ત્યારે જ્ઞાની એવો વિચાર કરે કે મેં આનો અપરાધ કર્યો છે કે નહીં? જો અપરાધ કર્યો હોય તથા રાગ, દ્વેષ, મોહને લઈને તેને કોઈ વાતે દુઃખી કર્યો હોય, તો હું અપરાધી છું. મને ગાળ દે છે, ધિક્કારે છે, નીચ, ચોર, કપટી, અધર્મી કહે છે તે વાજબી છે; એથી વધારે દંડ દે તોપણ વાજબી છે. મેં અપરાધ કર્યો છે તેથી મારે ગાળ સાંભળીને ક્રોધ કરવા યોગ્ય નથી, અપરાધીને નરકમાં શિક્ષા ભોગવવી પડે છે, તો મારા નિમિત્તે એને દુઃખ થયું એટલે ક્રોધમાં આવીને તે કડવાં વચન કહે છે; આવો વિચાર કરીને જ્ઞાની ક્ષમા કરે છે, ક્રોધ કરતા નથી.

દુર્વચન કહેનાર મંદ કષાયવાળો હોય તો તેની પાસે જઈને ક્ષમા આપવા વિનંતિ કરવી અને કહેવું કે “હે કૃપાળુ! પ્રમાદ કે કષાયને વશ થઈને મેં અજ્ઞાનીએ આપને દૂભવ્યા છે તે અપરાધની હું માફી માગું છું; હવેથી એવી ભૂલ નહીં કરું. મોટા પુરુષો એક વખત ભૂલની માફી આપે છે.”

જો સામો માણસ ન્યાય રહિત, તીવ્ર કષાયવાળો હોય તો તેની પાસે તરત માફી માગવા જવું નહીં; ક્રોધ શમવા યોગ્ય કાળ ગયા પછી તેની માફી માગવી.

જો પોતે અપરાધ કર્યો ન હોય પણ ઈર્ષા કે માત્ર દુષ્ટતાને લઈને કોઈ કુવચન કહે, ખોટું કલંક લગાડે કે જૂઠા

દોષ આરોપે તો જ્ઞાની કંઈ પણ ખોટું લગાડતા નથી, પણ એવો વિચાર કરે છે કે મેં એનું ધન લઈ લીધું હોય, જમીન-જાગીર ખૂંચવી લીધી હોય કે આજીવિકા તોડી હોય, ચાડી ખાધી હોય તથા તેનાં કલંક ઉઘાડાં પાડી મેં અપરાધ કર્યો હોય તો મારે પસ્તાવો કરવો ઘટે છે. પણ મેં અપરાધ કર્યો નથી તો મારે શી ફિક્કર છે? નામ, કુળને ઉદ્દેશીને તે જે દુર્વચનો કહે છે, તે નામ, કુળ, જાતિ મારા સ્વરૂપથી ભિન્ન છે; હું તો જ્ઞાયક છું, જેને તે કહે છે તે હું નથી. હું જે સ્વરૂપે છું ત્યાં તો વચન પહોંચી શકતાં નથી. તેથી મારે ક્ષમા ગ્રહણ કરવી એ જ ઉત્તમ છે. જે દુર્વચન કહે છે તે મુખ, જીભ, દાંત, ઓઠ વડે શબ્દરૂપે પરિણમેલાં પુદ્ગલ પરમાણુ છે; તેનું શ્રવણ કરી જો મને વિકાર થાય તો એ મારી મહા અજ્ઞાનદશા ગણાય. એ ઈર્ષાવાળો, દુષ્ટ પુરુષ ગાળ દે છે તેનો વિચાર કરીએ તો ગાળ શી વસ્તુ છે? ગાળ કંઈ વસ્તુ નથી, ક્યાંય વળગતી નથી, દેખાતી નથી. જ્ઞાની હોય તે અવસ્તુને લેવાદેવાનો સંકલ્પ શાનો કરે?

તે ચોર, અન્યાયી, કપટી, અધર્મી ઇત્યાદિ વચનો કહે છે ત્યાં એમ વિચારવું કે હે આત્મા! તું અનેક વાર અનેક જન્મોમાં ચોર, વ્યભિચારી, અભક્ષ્ય-ભક્ષણ કરનારો, ભીલ, ચંડાળ, ચમાર, ગોલો, વાંદરો, કૂતરો, ભૂંડ, ગધેડો ઇત્યાદિ તથા અધર્મી, પાપી, કૃતદ્વી થતો આવ્યો છે. હજી સંસારપરિભ્રમણ કરીશ તો વખતે અનેક વાર થઈશ પણ ખરો. અત્યારે તો એ માત્ર કૂતરો, ગધેડો કે ચોર, ચંડાળ

એવા શબ્દો જ કહે છે તે સાંભળીને ક્રોધ કરવો કે દુઃખી થવું એ મોટી ભૂલ છે.

એ દુષ્ટ માણસ દુર્વચન કહે છે એમાં એનો વાંક નથી. મારાં પૂર્વજન્મનાં પાપનો ઉદય છે; તે એની મારફતે એવા શબ્દો બોલાવે છે પણ મારાં કર્મની નિર્જરા થાય છે એ મોટો લાભ મને થાય છે. તેમાં તેનો ઉપકાર માનવા યોગ્ય છે. જે દુર્વચન કહેનાર છે તે જૂઠા દોષ આરોપવાથી પોતાનાં પુણ્યનો સમૂહ તો ગુમાવે છે, પણ મારાં પાપ ધુએ છે. આવા ઉપકારી પ્રત્યે હું જો ક્રોધ કરું તો મારા સમાન કોઈ અધમ નથી.

જ્ઞાની એવો વિચાર કરે છે કે તેણે દુર્વચન જ કહ્યાં છે પણ મને માર્યો નથી એટલું ભલું કર્યું, કારણ કે ક્રોધી તો પોતાનાં પુત્ર, પુત્રી, સ્ત્રી આદિને મારે છે. કોઈ દુષ્ટ મારી બેસે તો જાણવું કે મને માત્ર માર માર્યો પણ પ્રાણરહિત નથી કર્યો એટલો લાભ છે; કારણ કે દુષ્ટ તો પોતાના પ્રાણની દરકાર કર્યા વિના સામાનો વધ કરી બેસે છે. જો કોઈ પ્રાણરહિત કરે તો સમજવું કે એક વાર મરવાનું તો હતું; બાંધેલા કર્મરૂપી દેવું છૂટ્યું; અહીં જ કર્મરૂપ દેવું પત્યું; જ્ઞાન, દર્શન, ક્ષમાદિ ધર્મનો ક્રોધ વડે નાશ ન થયો એ મને મહાન લાભ થયો; કારણ કે પ્રાણધારણ તો ધર્મથી સફળ થાય છે. દ્રવ્યપ્રાણ તો પુદ્ગલમય છે. તેના નાશથી મારો નાશ થતો નથી.

જ્ઞાની વિચારે છે કે કલ્યાણનાં કાર્યોમાં અનેક વિદ્યો આવે છે; તો ભલે આ વિદ્ય આવી. હવે હું સમભાવ રાખું તો ઠીક, ઉપદ્રવ થાય ત્યારે ક્ષમા છોડીને હું વિકાર પામું તો અન્ય

મંદ જ્ઞાની તથા કાયર, ત્યાગી તપસ્વીઓ દેખાદેખી ધર્મમાં શિથિલ થઈ જાય તેથી મારો જન્મ માત્ર અન્યના ક્લેશને અર્થે જ થયો ગણાય. વીતરાગ ધર્મ ધારણ કરીને પણ ક્રોધી, વિકારી, દુર્વચન કહેનારો થાઉં તો મને દેખીને બીજા પણ ક્રોધમાં પ્રવર્તવા લાગે; તેથી ધર્મની મર્યાદાનો ભંગ કરી પાપની પરંપરા ચલાવનારાઓમાં મુખ્ય હું થયો ગણાઉં. માટે પ્રાણ જતાં પણ, ધન કે કીર્તિનો નાશ થાય તોપણ મારે ક્ષમા ગુણ તજવા યોગ્ય નથી. પૂર્વે મેં અશુભ કર્મ બાંધ્યું હતું તે પાપનું ફળ હું ભોગવું છું; સામો માણસ તો નિમિત્ત માત્ર છે. એના નિમિત્તે પાપનો ઉદય થયો ન હોત તો બીજા કોઈના નિમિત્તે થાત. ઉદયમાં આવેલું કર્મ ફળ આપ્યા વિના ટળતું નથી. આ અજ્ઞાની લોક મારા પ્રત્યે ક્રોધમાં આવી દુર્વચન આદિ વડે ઉપદ્રવ કરે છે તે વખતે હું પણ દુર્વચન આદિ વડે તેમને પ્રત્યુત્તર દઉં તો હું તત્ત્વજ્ઞાની શાનો? અજ્ઞાની જેવો જ થયો, તો તત્ત્વજ્ઞાન શા કામમાં આવ્યું? યથાયોગ્ય ઉદયમાં આવેલું પાપકર્મ ભોગવતાં ક્યો વિવેકી આત્મા ક્રોધાદિકને વશ થાય? હે આત્મા, પૂર્વે બાંધેલું અશાતા કર્મ હમણાં ઉદયમાં આવ્યું છે, તેનો કોઈ ઉપાય નથી. તે રોકી શકાય એવું નથી એમ જાણી સમભાવથી સહન કરો. જો ભોગવતાં સંક્લેશ ભાવ કરશો તો આ દુઃખ તો ભોગવવું જ પડશે અને નવો મહાન અશાતાનો (દુઃખનો) બંધ બાંધશો. તેથી બનનાર છે તે ફરનાર નથી એમ જાણી નિઃશંક થઈ સમભાવથી સહન કરો.

આ દુષ્ટ લોક ઘણા છે, પોતાની શક્તિ વડે મારામાં ક્રોધરૂપ અગ્નિ પ્રગટાવી, સમભાવરૂપ મારી સંપત્તિનો નાશ

કરવા ઇચ્છે છે. આવા પ્રસંગમાં હું હવે અસાવધ રહી ક્ષમા છોડી દઉં તો અવશ્ય સમભાવનો નાશ કરીને ધર્મ અને યશને ખોઈ બેસીશ. તેથી દુષ્ટના સંગમાં સાવધાન રહેવું યોગ્ય છે. જ્ઞાની પુરુષને, અસહ્ય કલેશ ઊપજે એવા પૂર્વ કર્મના ઉદયે પણ તે કર્મ છૂટે છે એમ જાણી, હર્ષ થાય છે. તીક્ષ્ણ વચનબાણથી વીંધાતા જો હું ક્ષમા છોડી દઉં તો ક્રોધી અને હું સરખા થયા. અનેક પ્રકારનાં દુર્વચન, માર અને પીડાના પ્રયોગથી જો વેરી ઉપસર્ગ ન કરે તો પૂર્વે સંચય કરેલાં અશુભ કર્મો કેવી રીતે છૂટે? તેથી વેરી તો ઉપકારી છે. વિવેકજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી જિનઆગમના ઉપકારથી સમભાવનો અભ્યાસ કર્યો છે તેની પરીક્ષા લેવા જ આ કર્મ ઉદયમાં આવ્યું છે. સમભાવની મર્યાદા ઓળંગી જો હું હવે શત્રુ પ્રત્યે ક્રોધ કરું તો જ્ઞાનનેત્ર પ્રાપ્ત થયા છતાં સમભાવ ન રાખવાથી ક્રોધરૂપ અગ્નિમાં બળી મરીશ. વીતરાગમાર્ગમાં પ્રવર્તનાર, સંસારની સ્થિતિ ઘટાડવા મથનાર હું જો કોઈનું ભૂંડું ઇચ્છું, તો સંસાર-માર્ગમાં પ્રવર્તનાર મિથ્યાદૃષ્ટિ જેવો હું પણ થયો.

દુષ્ટ જનોને ન્યાયધર્મરૂપ માર્ગ સમજાવ્યા છતાં તથા ક્ષમા ધારણ કરવાને સમજાવ્યા છતાં તે ઉપદેશ ગ્રહણ ન કરે તો પણ જ્ઞાની પુરુષો ક્રોધ કરે નહીં. ઝેર ઉતારનાર વૈદ કોઈનું ઝેર ઉતારવા અનેક ઔષધ આદિ ઉપચાર કરી વિષ દૂર કરવા ઇચ્છે છે, છતાં તેનું ઝેર ન ઊતરે તો વૈદ પોતે ઝેર ખાતો નથી કારણ કે દરદીનું ઝેર ન ઊતરે તો વૈદે ઝેર ખાઈને મરી જવું યોગ્ય નથી; તેવી રીતે જ્ઞાની જન પહેલાં દુષ્ટ જનની

પ્રકૃતિ પરખી લે છે, કે આ દુષ્ટતા છોડે એવો છે, છોડે નહીં એવો છે, કે દુષ્ટતા વધારે એવો છે. જો ઉપદેશનું વિપરીત પરિણામ આવે તેવું હોય તો તેને ઉપદેશ ન દે. પણ સમજવા લાયક તેની યોગ્યતા દેખે, તો તેને ન્યાયી અને હિત-મિત વચન કહે. હિત કહેવા છતાં કોઈ દુષ્ટતા ન તજે તો પોતે ક્રોધી ન થાય.

જ્ઞાની વિચારે કે જો દુર્વચન આદિ ઉપદ્રવ વડે આ ક્રોધી માણસે મને પજવ્યો ન હોત તો હું ઉપશમ ભાવ ધારણ કરી ધર્મનું શરણ ક્યાંથી ગ્રહણ કરત? તેથી મને પીડા દેનારે પણ પાપથી ભયભીત કરી મને ધર્મમાં જોડ્યો, મારો પ્રમાદ છોડાવી મોટો ઉપકાર કર્યો. જગતમાં કેટલાક પરોપકારી પુરુષો તો એવા હોય છે કે પરને સુખી કરવા પોતાનાં ધન કે શરીરનો પણ ત્યાગ કરે છે તો આટલાં દુર્વચન સહન કરવામાં મારું શું જાય છે? મને દુર્વચન કહેવાથી કોઈ સુખી થતો હોય તો ભલે; મને તેથી કંઈ હાનિ થવાની નથી.

જો પીડા ઉપજાવનાર પ્રત્યે ક્ષમા રાખું તો મારા આત્માનું કલ્યાણ થાય અને શત્રુના પુણ્યનો નાશ થાય; પણ જો ક્રોધ કરું તો મારું આત્મહિત નાશ પામે અને હું દુર્ગતિ પામું; તેથી પ્રાણ જતાં પણ દુષ્ટો પ્રત્યે ક્ષમા કરવી એ જ કલ્યાણકારી છે એમ સત્પુરુષો કહે છે; તેથી આત્મકલ્યાણ કરવા હું ક્ષમા જ ગ્રહણ કરું. આટલા કાળ સુધી વીતરાગ ધર્મ ધારણ કર્યો તો હવે ક્રોધાદિકના નિમિત્તોમાં સમભાવ રહે છે કે નહીં એની પરીક્ષા તો કરું. મારા પુણ્યના ઉદયથી આ દુર્વચન કહેનાર

મારફતે પરીક્ષાભૂમિ પ્રગટ થઈ છે તો મારે ક્ષમા ધારણ કરવા યોગ્ય છે. કોઈ નિર્દય માણસ મારવા તૈયાર થાય તોપણ જો મનમાં મલિન ભાવ ન થાય, સમભાવ રહે તો તે કલ્યાણનું કારણ છે, પ્રશંસવા યોગ્ય ક્ષમા છે. ઘણો કાળ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કર્યો હોય, સારો સ્વભાવ રાખ્યો હોય પરંતુ પ્રસંગ પડ્યે સમભાવ ન રહે તો તે શાસ્ત્રાભ્યાસ કે સ્વભાવ શા કામનાં? પ્રશંસવા યોગ્ય ધીરજ તો એનું નામ કે જે દુષ્ટ જનોનાં કુવચન સાંભળતાં પણ ધૂટી જાય નહીં, દૃઢ રહે. કસોટીનો વખત ન આવે ત્યાં સુધી તો સર્વ મનુષ્યો સત્ય, સંતોષ, ક્ષમા ધારણ કરે છે. પરંતુ જેમ ચંદન વૃક્ષને કુહાડો કાપે છે તો પણ કુહાડાના મુખને તે સુગંધી બનાવે છે, તેમ જે અપકાર કરનાર ઉપર પણ ઉપકાર કરે છે તેનું જીવ્યું ધન્ય છે. આવી પડેલા ઉપસર્ગ કે કોઈના કરેલા ઉપસર્ગના અવસરમાં જેના ચિત્તમાં મલિન ભાવ ઊપજતો નથી તે અવિનાશી સંપત્તિ પામે છે.

પોતાના ભાવ વડે પૂર્વે બાંધેલાં પાપકર્મો ઉદયમાં આવે ત્યારે કર્મનું ફળ જેમના નિમિત્તે મળે છે તે બાહ્ય નિમિત્તો પ્રત્યે અજ્ઞાની જન ક્રોધ કરે છે, પરંતુ પોતાના દોષ જોતા નથી. પરંતુ જ્ઞાની એમ વિચારે છે કે જે કર્મોનો નાશ થવાથી સંસારદુઃખનો નાશ થાય છે, તે કર્મો પોતે જ ફળ આપીને ધૂટે છે; તો મારે રાજી થવું જોઈએ. આ સંસારરૂપ વન અનેક દુઃખથી ભરેલું છે, તેમાં વસનારે અનેક દુઃખ સહન કરવાં ઘટે છે. સંસારમાં તો દુઃખ જ છે. જ્ઞાન અને વિવેક રહિત

સત્શાસ્ત્રોના દ્વેષી, મહાનિર્દયી, પરભવ સુધારવાની ભાવના વિનાના, ક્રોધરૂપ અગ્નિથી બળતા, દુષ્ટતા ભરેલા, વિષયોની લોલુપતાથી અંધ થયેલા, હઠાગ્રહી, મહા અભિમાની, કૃતદ્ધી એવા અનેક દુષ્ટ મનુષ્યો આ સંસારમાં ન હોત તો ઉજ્જવળ બુદ્ધિવાળા સત્પુરુષો વ્રત, તપશ્ચરણ કરી મોક્ષને માટે પુરુષાર્થ શા માટે કરત? આવા ક્રોધી, દુર્વચન બોલનાર, હઠાગ્રહી, અન્યાયમાર્ગી મનુષ્યો વિશેષ દેખીને જ સત્પુરુષો વીતરાગી થયા છે. મહા પુણ્યના પ્રભાવથી હું પરમાત્મસ્વરૂપનો જ્ઞાતા થયો, પરમકૃપાળુ સર્વજ્ઞ ભગવાનના ઉપદેશોલા પદાર્થોનો નિર્ણય થયો, અને સંસારપરિભ્રમણ આદિથી ભયભીત થઈ વીતરાગ માર્ગમાં પ્રવર્ત્યો; તેમ છતાં જો અત્યારે હું ક્રોધને વશ થઈને વર્તીશ તો મારું જ્ઞાન, ચારિત્ર સઘળું નિષ્ફળ થશે અને ધર્મનો અપયશ ફેલાવનાર થઈને દુર્ગતિને પાત્ર થઈશ.

પદ્મનંદી મુનિએ કહ્યું છે કે મૂર્ખ માણસોએ ઉપજાવેલી બાધા-પીડા, ક્રોધનાં વચન, હાંસી, અપમાન આદિ વડે ઉત્તમ પુરુષોના મનમાં વિકાર થતો નથી, ખોટું લાગતું નથી. ઉત્તમ ક્ષમા તો તે કહેવાય અને તે ક્ષમા મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તનારને પરમ સહાય કરનાર છે.

વિવેકી જનો એમ વિચારે છે કે રાગ-દ્વેષ આદિ મળ રહિત નિર્મળ મન રહેતું હોય તો પછી અન્ય લોકો અમને ખોટા કહે કે સારા કહે; તેની સાથે અમારે શું પ્રયોજન છે? વીતરાગ ધર્મને ધારણ કરનારે તો પોતાના આત્માની શુદ્ધિ સાધવા યોગ્ય છે. જો અમારાં પરિણામ દોષવાળાં હોય, અને

અમારા કોઈ મિત્રો અમને સારા કહે, તો તેથી અમે ભલા થઈ જવાના નથી; અને અમારા ભાવ નિર્દોષ હોવા છતાં કોઈ દ્વેષબુદ્ધિથી અમને ખોટા કહે તો તેથી અમે ખોટા થઈ જવાના નથી. જેવાં અમારાં આચરણ—વર્તન હશે તેવું ફળ પ્રાપ્ત થશે. જેમ કોઈ કાચને રત્ન કહે અને રત્નને કાચ કહે, તો પણ કિંમત તો રત્નની જ ઊપજશે; કાચના કટકાની કિંમત રત્નના જેટલી કોણ આપે ?

પરમાં દોષ ન હોય તો પણ પરના દોષ કહ્યા વિના દુષ્ટ જનને એન પડતું નથી. તેથી મારામાં ન હોય તેવા દોષો કલ્પીને દુષ્ટ જન ઘેર ઘેર લોકોને ભલે કહ્યા કરે અને એમ કરીને ભલે સુખી થાય. જે ધનના ઇચ્છક હોય તે ભલે મારું સર્વસ્વ લઈ જઈને સુખી થાય. સ્થાનના ઇચ્છક, સ્થાન લઈને સુખી થાઓ. જે શત્રુ મારા પ્રાણ લેવાને ઇચ્છતા હોય તે મારા પ્રાણ હરણ કરીને સુખી થાઓ. હું મધ્યસ્થ છું, રાગ-દ્વેષ રહિત છું. સમસ્ત જગતનાં પ્રાણીઓ મારા નિમિત્તે સુખી થાઓ; મારા નિમિત્તે કોઈ પણ પ્રાણીને કોઈ પણ પ્રકારનું દુઃખ ન થાઓ. હું આ પોકારીને કહું છું; કારણ કે મારું જીવન તો આયુષ્ય કર્મને આધીન છે, અને ધન તથા સ્થાનનું રહેવું કે જવું, પાપ-પુણ્યને આધીન છે. કોઈ જીવ સાથે મારે વેર-વિરોધ નથી; સર્વ પ્રત્યે એક ક્ષમા છે.

હે આત્મા! મિથ્યાદૃષ્ટિ, દુષ્ટ, મૂઢ, અવિવેકી મનુષ્યે કરેલા દુર્વચન આદિ ઉપદ્રવથી ગભરાઈ જઈ તેને દુઃખ માની ખોટું લગાડે તો ત્રણ લોકના શિરોમણિ સમાન ભગવાન

વીતરાગને તેં જાણ્યા શાના? વીતરાગ ધર્મની ઉપાસના કરી ખરી? તે લોકોને મૂર્ખ જાણ્યા ખરા? મોહી, મિથ્યાદૃષ્ટિ, મૂઢજનોનું જ્ઞાન તો વિપરીત જ હોય છે; અને તે કર્મોને વશ હોય છે તેથી ક્ષમા કરવા યોગ્ય છે.

ક્ષમા આ લોકમાં પરમ શરણરૂપ છે; માતા સમાન રક્ષા કરનારી છે; વધારે શું કહીએ? જિનધર્મનું મૂળ ક્ષમા છે. સર્વ ગુણનો આધાર ક્ષમા છે. તે જ કર્મો કાપવાનું હથિયાર છે; હજારો ઉપદ્રવોને દૂર કરનારી છે; તેથી ધન જતાં કે પ્રાણ જતાં પણ ક્ષમા છોડવા યોગ્ય નથી. કોઈ દુષ્ટ આપણી ઘાત કરતો હોય તેવે વખતે પણ કડવાં વચન ન કહો. મારનાર પ્રત્યે પણ મનમાંથી વેર દૂર કરીને કહો કે તમે તો મારા ઉપકારી છો, પરંતુ મરણ આવી પહોંચ્યું છે એટલે આપ શું કરો? પાપકર્મનો ઉદય આવી પહોંચ્યો છે છતાં આટલું અહોભાગ્ય કે આપ સરખા મોટા પુરુષને હાથે મારું મરણ થાય છે. મારા જેવા અપરાધીને આપ દંડ ન દો તો ન્યાય માર્ગનો લોપ થાય. હું અપરાધનું ફળ આગળ નરક-તિર્યંચ ગતિમાં ભોગવત; તેને બદલે આપે મને અહીં જ દેવામાંથી મુક્ત કર્યો. હું મન, વચન, કાયાથી આપના પ્રત્યે વેર વિરોધ રાખતો નથી; ક્ષમા ગ્રહણ કરું છું. અને આપ પણ મને અપરાધની શિક્ષા આપી ક્ષમા ગ્રહણ કરો. રોગ આદિ કષ્ટ વેઠીને બહુ દુઃખ સહિત હું મરત, તેને બદલે ધર્મના શરણ સહિત, ઋણ રહિત થઈને આપ સજ્જનની કૃપા સહિત મરણ કરીશ. આ પ્રકારે મારનાર પ્રત્યે પણ વેર તજી સમભાવ રાખવો તે ઉત્તમ ક્ષમા છે.

૨. ઉત્તમ માર્દવ :-

“જગતમાં માન ન હોત તો અહીં જ મોક્ષ હોત.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

માન કષાયથી આત્મામાં કઠોરતા આવે છે; તે કઠોરતા દૂર થતાં નમ્રતા પ્રગટે છે, તે માર્દવ નામે આત્માનો ગુણ છે. આત્મા અને માન કષાય ભિન્ન છે એમ જાણી, આત્માનો અનુભવ કરી માન કે ગર્વ તજવો તે ઉત્તમ માર્દવ ગુણ છે. માન સંસાર વધારનાર છે, અને માર્દવ સંસાર-પરિભ્રમણ ટાળનાર છે. માર્દવ દયાધર્મનું મૂળ છે અને અભિમાન પાપનું મૂળ છે. અભિમાનીમાં દયાધર્મ વસતો નથી. કઠોર હૃદય-વાળો નિર્દય હોય છે. માર્દવ ગુણ સર્વને હિતકારક છે. જેનામાં વિનય ગુણ છે તેનું જ વ્રત પાળવું, સંયમ ધરવો, જ્ઞાનનો અભ્યાસ કરવો એ સર્વ સફળ છે; અભિમાનીનાં એ બધાં નિષ્ફળ છે. માર્દવ ગુણ કષાયનો નાશ કરનાર છે, અને પાંચ ઇન્દ્રિયો તથા મનને દંડ દેનાર છે. વિનય ગુણના પ્રતાપે ચિત્તરૂપી ભૂમિમાં કરુણારૂપ વેલ ઊગીને ફેલાય છે. માર્દવ ગુણથી જ વીતરાગ ભગવાન પ્રત્યે તથા તેમનાં વચનામૃત પ્રત્યે ભક્તિ ઊગે છે. અભિમાનીને વીતરાગ ભગવાનના ગુણો ઉપર અનુરાગ થતો નથી. માર્દવ ગુણથી કુમતિ ફેલાતી નથી, પણ નાશ પામે છે. અભિમાનીને બહુ કુબુદ્ધિ ઊપજે છે. માર્દવ ગુણથી પરમ વિનય પ્રવર્તે છે. વિનય વેરીને વશ કરે છે. માન ઘટે તો પરિણામની ઉજ્જ્વળતા થાય છે. કોમળ પરિણામથી આ લોક, પરલોક બન્ને સુધરે છે. આ લોકમાં

નમ્રતાવાળો સુયશ પામે છે અને પરલોકમાં તેને દેવલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે. કોમળ પરિણામથી જ અભ્યંતર અને બાહ્ય તપ શોભે છે. અભિમાનીનું તપ પણ નિંદવા યોગ્ય છે. કોમળ પરિણામથી ત્રણ જગતના લોકોનાં મન પ્રસન્ન થાય છે. માર્દવ વડે જ જીવ વીતરાગનો સત્ય ધર્મ પામ્યો એમ જણાય છે. માર્દવ વડે સ્વ-પરના સ્વરૂપનો અનુભવ થાય છે. કઠોર પરિણામવાળાને સ્વ-પરનો વિવેક હોતો નથી. માર્દવથી જ સમસ્ત દોષોનો નાશ થાય છે. માર્દવ પરિણામ સંસાર સમુદ્રમાંથી જીવને તારે છે. તેથી માર્દવ પરિણામને સમ્યક્દર્શનનું અંગ જાણી તે નિર્મળ માર્દવ ધર્મની સ્તુતિ કરો.

સંસારી જીવોને અનાદિ કાળથી મિથ્યાદર્શનનો ઉદય ચાલ્યો આવ્યો છે તેથી પર્યાય-બુદ્ધિને લઈને જાતિ, કુળ, વિદ્યા, બલ, ઐશ્વર્ય, રૂપ, તપ અને ધનને પોતાનું સ્વરૂપ માની ગર્વિષ્ઠ થઈ રહ્યો છે. તેને એમ સમજાયું નથી કે આ જાતિ, કુળ આદિ બધાં કર્મના ઉદય પ્રમાણે પ્રગટેલા પુદ્ગલના નાશવંત વિકારો છે અને હું અવિનાશી જ્ઞાનસ્વરૂપ અરૂપી છું. અનાદિકાળમાં અનેક જાતિ, કુળ, બળ, ઐશ્વર્ય આદિ પામી પામીને મૂકતો આવ્યો છું. એમાં હવે મારાં કોને માનું? ધન, યૌવન, ઇન્દ્રિયજનિત જ્ઞાન આદિ સર્વ વિનાશી છે, ક્ષણભંગુર છે તેનો ગર્વ કરવો તે સંસાર-પરિભ્રમણનું કારણ છે.

આ સંસારમાં સ્વર્ગલોકના મહાશ્રદ્ધિવાળા દેવો મરીને એક સમયમાં એકેન્દ્રિયમાં આવીને ઊપજે છે કે કાગડા,

કૂતરા, ચંડાળ આદિના ભવ પામે છે. નવ નિધાન, ચૌદ રત્નના ધારક ચક્રવર્તી મરીને એક સમયમાં સાતમી નરકને વિષે નારકી થાય છે. બળભદ્ર-નારાયણનાં ઐશ્વર્ય પણ નાશ પામ્યાં તો સામાન્ય માણસની વાત જ શી કરવી? જેની હજારો દેવો સેવા કરે તેવાનું પુણ્ય ક્ષય થયું ત્યારે પાણી પાનાર પણ એકે માણસ ન રહ્યું તો બીજા પુણ્યહીન જીવો કેમ મદોન્મત્ત બની રહ્યા છે?

ઉત્તમ જ્ઞાન વડે જગતમાં પ્રધાન ગણાતા, ઉત્તમ તપશ્ચર્યા કરવામાં ઉદ્યમી અને મહા દાનવીર પુરુષો પણ પોતાના આત્માને અતિ નીચો માને છે, તેમને માર્દવ ધર્મ પ્રગટે છે. વિનયભાવ, નિર્માનીપણું એ સર્વ ધર્મનું મૂળ છે, સર્વ સમ્યક્જ્ઞાનાદિ ગુણોનો આધાર છે. જો સમ્યક્દર્શનાદિ ગુણો પ્રાપ્ત કરવા હોય, પોતાનો ઉજ્જ્વળ યશ વિસ્તારવો હોય અને વેરનો નાશ કરવો હોય તો ગર્વ તજી, નમ્રતા ગ્રહણ કરો. ગર્વ ગળ્યા વિના વિનયાદિ ગુણ, વચનની મધુરતા, પૂજ્ય પુરુષોનો આદર-સત્કાર, દાન, સન્માન આદિ એકે ગુણ પ્રાપ્ત નહીં થાય.

અભિમાનીના વગર વાંકે સર્વ વેરી બને છે, તેની સર્વ નિંદા કરે છે, સર્વ લોક તેની પડતી થાય એમ ઇચ્છે છે. શેઠ અભિમાની નોકરને કાઢી મૂકે છે. ગુરુજનો અભિમાનીને વિદ્યા આપવા તત્પર થતા નથી. અભિમાનીથી નોકરો પણ વિમુખ રહે છે. મિત્ર, ભાઈ, વડીલ, પડોશી વગેરે તેની પડતી ઇચ્છે છે. પિતા, ગુરુ, ઉપાધ્યાય તો પુત્ર કે શિષ્યને વિનયી દેખીને આનંદ પામે છે. અવિનયી, અભિમાની પુત્ર કે શિષ્ય

મોટા પુરુષના મનમાં સંતાપ પેદા કરે છે. પુત્ર, શિષ્ય તથા સેવકનો તો એ જ ધર્મ છે કે નવું કાર્ય કરતા પહેલાં પિતા, ગુરુ કે શેઠને જણાવવું, આજ્ઞા માગવી પણ આજ્ઞાનો અવસર ન મળે તો અવસર દેખે કે તરત જ જણાવે, તે જ વિનય છે, તે જ ભક્તિ છે.

જેને માથે ગુરુ બિરાજે છે તે ભાગ્યશાળી છે. વિનયવંત માનરહિત પુરુષ સર્વ કાર્ય ગુરુને જણાવી દે છે. આ કળિકાળમાં મદ રહિત કોમળ પરિણામ સહિત સર્વત્ર પ્રવર્તે છે તેને ધન્ય છે. ઉત્તમ પુરુષો બાળક, વૃદ્ધ, નિર્ધન, રોગી, મૂર્ખ, નીચ પ્રત્યે પણ યથાયોગ્ય પ્રિય વચન, આદર-સત્કાર, સ્થાન, દાન આપવાનું કદી ચૂકતા નથી. ઉત્તમ જનો ઉદ્ધતતા જણાય તેવાં વસ્ત્ર, આભરણ પહેરે નહીં. ઉદ્ધતપણે બીજાનું અપમાન થાય તેમ લેણ, દેણ, વિવાહ આદિ વ્યવહાર કાર્ય કરે નહીં. ઉદ્ધતાઈથી અભિમાનભરી ચાલ, નજર, વચન, ઊઠવું, બેસવું દૂરથી છોડી દે તેને લોકમાન્ય માર્દવ ગુણ પ્રગટે છે.

ધન, રૂપ, જ્ઞાન, વિદ્યા-કલા-ચતુરાઈ, ઐશ્વર્ય, બળ, જાતિ, કુળ, લોકમાન્યતા આદિ ગુણો મળ્યા તે સફળ ક્યારે ગણાય કે જો તે ઉદ્ધતતારહિત, અભિમાનરહિત, નમ્રતા સહિત, વિનય સહિત પ્રવર્તે, પોતાના મનમાં પોતાને સર્વથી લઘુ માને તો. એ ધનાદિ સર્વ પ્રાપ્ત થવાં કર્મને આધીન છે, પુણ્યથી પ્રાપ્ત થાય છે એમ જાણે તે તેનો ગર્વ કેમ કરે? ન કરે. હે ભવ્યજનો! સમ્યક્દર્શનનું અંગ આ માર્દવ ધર્મ જાણી તેની સ્તુતિ, ભાવના, ધ્યાન કરો.

૩. ઉત્તમ આર્જવ :-

“સરળતા એ ધર્મનું બીજસ્વરૂપ છે.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

ધર્મનું શ્રેષ્ઠ લક્ષણ આર્જવ છે. આર્જવ એટલે સરળતા. મન, વચન, કાયાના કુટિલપણાનો અભાવ તે આર્જવ છે. આર્જવ ધર્મ પાપનો નાશ કરનાર, અને સુખ ઉત્પન્ન કરનાર છે. તેથી કુટિલ સ્વભાવ છોડી કર્મનો ક્ષય કરનાર આર્જવ ધર્મ ધારણ કરો. કુટિલતા અશુભ કર્મનો બંધ કરાવનાર અને જગતમાં અતિ નિંદવા લાયક છે. તેથી આત્માનું કલ્યાણ ઇચ્છનારે આર્જવ ધર્મનું અવલંબન લેવું ઘટે છે. જેવું મનમાં ચિંતવ્યું હોય, તેવું જ બીજાને વચનથી કહેવું, અને તે પ્રમાણે કાયાએ કરીને વર્તવું, તે સુખની ખાણરૂપ આર્જવ ધર્મ છે. માયાચારરૂપ શલ્ય મનમાંથી દૂર કરી, ઉજ્જ્વળ, પવિત્ર આર્જવ ધર્મનો વિચાર કરો. કેમકે માયાચારીનાં પ્રત, તપ, સંયમ સર્વ નિરર્થક છે. આર્જવ ધર્મ મોક્ષમાર્ગમાં મિત્રરૂપ છે. કુટિલ વચન ન બોલે તેને આર્જવ ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે. આર્જવ ધર્મ છે તે સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રનું અભેદ સ્વરૂપ છે; અતીંદ્રિય સુખનો ખજાનો છે; અતીંદ્રિય અવિનાશી સુખ પ્રાપ્ત કરાવવા સમર્થ છે; સંસારસમુદ્ર તરવાનું જહાજ છે.

માયાચાર પ્રગટ થાય ત્યારે પ્રીતિનો ભંગ થાય છે. મીઠાથી દૂધ ફાટી જાય છે તેમ માયાકપટ કરનાર પોતાનું કપટ છુપાવવા બહુ પ્રયત્ન કરે છે તોપણ આખરે ઉઘાડું પડ્યા વિના રહેતું નથી. બીજાની ચાડી ખાય કે છાની નિંદા

કરે તે આપોઆપ પ્રગટ થઈ જાય છે. તેથી માયાકપટ કરવું તે પોતાની આબરૂ બગાડવા બરાબર છે; ધર્મ બગાડવારૂપ છે. કપટીના સર્વ મિત્રો આપોઆપ શત્રુ થઈ જાય છે. કોઈ વ્રત પાળનાર, તપ કરનાર ત્યાગી હોય તેનું કપટ એક વાર જગતમાં જાહેર થાય તો તેને સર્વ લોક અધર્મી માની તેનો વિશ્વાસ કોઈ કરતું નથી. કપટીની મા પણ તેનો વિશ્વાસ રાખતી નથી. કપટી માણસ મિત્રદ્રોહી, સ્વામીદ્રોહી, કૃતદ્વી છે. વીતરાગ ધર્મ તો છળ-કપટ રહિત છે. વાંકા મ્યાનમાં જેમ સીધી તરવાર પેસી શકે નહીં, તેમ વક્ષપરિણામીના હૃદયમાં વીતરાગનો આર્જવ એટલે સરળ ધર્મ પ્રવેશ કરી શકતો નથી. કપટીના બન્ને લોક બગડે છે. તેથી જો યશની ઇચ્છા હોય, આબરૂની ઇચ્છા હોય, ધર્મની ઇચ્છા હોય તો માયા કપટનો ત્યાગ કરી આર્જવ ધર્મ ધારણ કરો. નિષ્કપટીની પ્રશંસા તેના વેરી પણ કરે છે. કપટ રહિત, સરળ ચિત્તથી અપરાધ થયો હોય તો પણ દંડ દેવા યોગ્ય નથી. આર્જવ ધર્મનો ધારક તો પરમાત્મસ્વરૂપના અનુભવ માટે સંકલ્પ કરે છે; કષાય જીતવાનો, સંતોષી થવાનો સંકલ્પ કરે છે; જગતના પ્રપંચોનો ત્યાગ કરે છે, આત્માને એક ચૈતન્ય માત્ર જાણે છે. જે ધન, સંપત્તિ, કુટુંબ આદિને પોતાનાં માને છે તે જ છળ, કપટ, ઠગાઈ કરે છે. પરદ્રવ્યથી પોતાને ભિન્ન એકલો જાણે તે ધન કે જીવનને અર્થે કદી કપટ કરે નહીં. તેથી આત્માને સંસાર-પરિભ્રમણથી મુક્ત કરવા ઇચ્છતા હો તો માયાચારનો ત્યાગ કરી આર્જવ ધર્મ ધારણ કરો.

૪. ઉત્તમ સત્ય :-

“ધર્મ, નીતિ, રાજ અને વ્યવહાર એ સત્ય વડે પ્રવર્તન કરી રહ્યાં છે.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

સત્ય વચન છે તે જ ધર્મ છે; સત્ય વચન દયાધર્મનું મૂળ કારણ છે, અનેક દોષો દૂર કરનાર છે, આ ભવમાં તથા પરભવમાં સુખી કરનાર છે; સર્વને વિશ્વાસ ઊપજવાનું કારણ છે. સર્વ ધર્મોમાં સત્ય વચન મુખ્ય મનાયું છે; સંસાર સમુદ્ર ઓળંગવાનું તે જહાજ છે; સર્વ સદાયરણોમાં સત્ય ઉત્તમ છે; સત્ય જ સમસ્ત સુખનું કારણ છે. મનુષ્યજન્મની શોભા સત્ય છે. સત્ય વડે સર્વ પુણ્ય કાર્યો દીપે છે; અસત્યવાદીનું મહા પુણ્ય કાર્ય પણ પ્રશંસાપાત્ર બનતું નથી. સર્વ ગુણોના સમૂહનો મહિમા સત્યને લઈને છે. સત્યના પ્રતાપે દેવ જેવા સેવા કરે છે. સત્યને આધારે અણુવ્રત કે મહાવ્રત રહેલાં છે. સત્ય વિના વ્રત, સંયમ નિષ્ફળ છે. સત્યના પ્રભાવથી સર્વ સંકટોનો નાશ થાય છે. તેથી જે વચન પોતાને અને પરને હિતકારક હોય તેવાં બોલવાં. કોઈને દુઃખ ઊપજે તેવાં વચન ન બોલવાં. પરને પીડાકારી વચન સાચું હોય તોપણ ન કહેવું. અભિમાન રહિત બોલો, પરમાત્માની પ્રતીતિ કરાવનાર વચનો બોલો; પરંતુ પુણ્ય-પાપ, સ્વર્ગ-નરક કંઈ નથી એવા ભાવાર્થનાં નાસ્તિક વચનો ન બોલો.

પરમાગમ ઉપદેશે છે કે આ જીવ અનંતાનંત કાળ તો નિગોદમાં જ રહ્યો. ત્યાં વચનરૂપ કર્મ-વર્ગણા જ ગ્રહણ કરી

નથી. કારણ કે પૃથ્વીકાય, અપકાય, તેજકાય, વાયુકાય, અને વનસ્પતિકાયમાં અનંત કાળ કે અસંખ્યાત કાળ રહ્યો ત્યાં તો જિહ્વા ઇન્દ્રિય જ પામ્યો નહીં, બોલવાની શક્તિ પણ પામ્યો નહીં. બેઇન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને અસંજ્ઞી પંચેન્દ્રિય એ ચાર વિકલચતુષ્ઠ અને સંજ્ઞી પંચેન્દ્રિય તિર્યચ (પશુ, પક્ષી)માં જિહ્વા ઇન્દ્રિય તો પામ્યો, પણ અક્ષરસ્વરૂપ શબ્દો બોલવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થઈ નહીં. એક મનુષ્યપણામાં વચન બોલવાની શક્તિ પ્રગટ થાય છે. આવી દુર્લભ વચનશક્તિ અસત્ય બોલીને બગાડી દેવી એ મહા અનર્થ છે. મનુષ્યભવનો મહિમા તો વચન વડે જ છે. નાક, કાન, જીભ, આંખ તો પશુને પણ હોય છે; ખાવું-પીવું, કામ-ભોગ આદિ પુણ્ય-પાપ પ્રમાણે ઢોરને પણ પ્રાપ્ત થાય છે; આભરણ, વસ્ત્ર આદિ કૂતરાં, વાંદરા, ગધેડા, ઘોડા, ઊંટ, બળદ ઇત્યાદિને પણ પ્રાપ્ત થાય છે. પરંતુ વચન બોલવાની શક્તિ, સાંભળીને સમજવાની શક્તિ તથા ઉત્તર દેવાની શક્તિ તેમજ ભણવા, ભણાવવામાં ઉપયોગી વચન-શક્તિ તે મનુષ્ય જન્મમાં જ મળે છે. માટે મનુષ્ય જન્મ પામીને જેણે વચન બગાડ્યું તેણે આખો ભવ બગાડ્યો. મનુષ્ય જન્મમાં લેવું-દેવું, કહેવું-સાંભળવું, પ્રતીતિ-પરીક્ષા, ધર્મ-કર્મ, પ્રીતિ-વેર વગેરે પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિરૂપ કાર્યો વચનને આધીન છે. જેણે વચન બગાડ્યું તેણે તો બધો મનુષ્ય જન્મનો વ્યવહાર બગાડી દૂષિત કર્યો. માટે પ્રાણ જતાં પણ પોતાનું વચન દૂષિત ન કરો.

પરમાગમમાં ચાર પ્રકારનાં અસત્ય વચન કહ્યાં છે તેનો ત્યાગ કરવો :

(૧) વસ્તુ હોય તેને નથી એમ કહેવું તે પ્રથમ અસત્ય છે. જેમકે કર્મભૂમિનાં મનુષ્ય, તિર્યચનું અકાળ મરણ નથી થતું. આ વચન અસત્ય છે; કેમકે દેવ, નારકી તથા ભોગભૂમિનાં મનુષ્ય- તિર્યચ તો આયુષ્ય સ્થિતિ પૂરી થયે જ મરે છે. તે પહેલાં આયુષ્ય તૂટતું નથી; બાંધેલી સ્થિતિ ભોગવીને જ મરે છે. પણ કર્મભૂમિનાં મનુષ્ય-તિર્યચનું આયુષ્ય તો વિષ ખાવાથી, મારથી, છેદવાથી, બાંધવાથી, તીવ્ર રોગની વેદનાથી, લોહીનો નાશ થવાથી, દુષ્ટ મનુષ્ય, દુષ્ટ તિર્યચ કે ભયંકર દેવે કરેલા ઉપસર્ગથી થયેલા ભયથી, વીજળી પડવાથી, પોતાના દેશના કે પરદેશના લશ્કર વગેરેના ભયથી, શસ્ત્રના ઘાથી, પર્વત ઉપરથી પડતું મૂકવાથી, અગ્નિ, પવન, પાણી, કલહ કે તકરારથી થતા ક્લેશથી, ધુમાડાથી, શ્વાસોચ્છ્વાસ રૂંધાઈ જવાથી અથવા આહાર-પાણી આદિ બંધ થવાથી આયુષ્યનો નાશ થાય છે. આયુષ્યની લાંબી સ્થિતિ પણ વિષ ખાવાથી, લોહીના નાશથી, ભયથી, શસ્ત્રના ઘાથી, સંકલેશ કે ત્રાસથી, શ્વાસ રૂંધાવાથી, અન્ન જળના અભાવથી તત્કાળ નાશ પામે છે. કેટલાક લોક કહે છે કે આયુષ્ય પૂરું થયા વિના મરણ થતું નથી તો તેમને પૂછવું કે બાહ્ય નિમિત્તથી આયુષ્ય તૂટતું ન હોય તો વિષ ખાતાં કોણ ડરે? વિષ ખાનારને ઊલટી કેમ કરાવે છે? શસ્ત્રથી ઘા કરનારનો ડર શાને લાગે છે? સાપ, સિંહ, હાથી તથા દુષ્ટ મનુષ્ય કે પશુ આદિથી દૂર કેમ જતા રહે છે? નદી, સમુદ્ર, કૂવા, વાવડીમાં તથા અગ્નિની જ્વાળામાં પડતાં કેમ ડરે છે? રોગનો ઉપાય કેમ કરે છે? વધારે શું કહેવું?

આયુષ્યની ઘાત થવાનાં બાહ્ય કારણો મળી જાય તો આયુષ્યની ઘાત થઈ જાય એ નિશ્ચય છે. આયુષ્યકર્મની પેઠે બીજાં કર્મ પણ બાહ્ય કારણ મળતાં જ ઉદયમાં આવે છે. સર્વ જીવોને પુણ્ય અને પાપ કર્મો સત્તામાં હોય છે. બાહ્ય દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાલ, ભાવ આદિ પરિપૂર્ણ સામગ્રી મળતાં કર્મ પોતાનું ફળ અવશ્ય આપે છે. બાહ્ય નિમિત્ત ના મળે તો ઉદયમાં ન આવે તથા રસ દીધા વિના નિર્જરે છે, ધૂટે છે.

(૨) જે ન હોય તે છે એમ પ્રગટ કરવું તે બીજું અસત્ય છે, જેમકે દેવોનું અકાળ મૃત્યુ થાય છે એમ કહેવું; દેવોને માંસાહારી કહેવા તથા મનુષ્યસ્ત્રી દેવ સાથે કામ-ભોગ ભોગવે છે કે દેવાંગના સાથે મનુષ્ય કામ-ભોગ ભોગવે છે એમ કહેવું એ બીજું અસત્ય છે.

(૩) વસ્તુનું સ્વરૂપ હોય તેથી વિપરીત સ્વરૂપ કહેવું તે ત્રીજું અસત્ય છે.

(૪) ગર્હિત-નિંદાનાં વચન કહેવાં તે ચોથું અસત્ય છે. ગર્હિત વચનના ત્રણ ભેદ છે : ૧. ગર્હિત, ૨. સાવધ અને ૩. અપ્રિય.

૧. પૈશુન્ય, હાસ્ય, કર્કશ, અસમંજસ, પ્રલપિત ઇત્યાદિ સૂત્ર વિરુદ્ધ વચન ગર્હિત વચન ગણાય છે.

પરનામાં હોય કે ન હોય તેવા દોષો તેની પૂઠ પાછળ કહેવા, તથા કોઈના ધનનો, આજીવિકાનો કે પ્રાણનો નાશ થાય, તથા જગતમાં કોઈની નિંદા, અપવાદ ફેલાય એવાં વચન કહેવાં તે પૈશુન્ય નામે ગર્હિત વચન છે.

મશ્કરી કરવા વિકારી વચન બોલવાં તથા સાંભળનારને પાપમાં પ્રેરનાર અને પ્રેમ ઉપજે તેવાં વચન તે હાસ્ય નામે ગર્હિત અસત્ય વચન છે.

કોઈને એમ કહેવું કે તું મંદ છે, મૂર્ખ છે, અજ્ઞાની છે, ઇત્યાદિ કર્કશ વચન છે.

દેશ, કાળને યોગ્ય નહીં તેવાં પોતાને અને પરને મહા સંતાપ ઉપજાવનાર વચન અસમંજસ વચન છે.

પ્રયોજન વગર ઉદ્ધતપણે બકવાદ કરવો તે પ્રલપિત વચન છે.

૨. જે વચનથી પ્રાણીઓની ઘાત થાય, દેશમાં ઉપદ્રવ થાય, દેશ લૂંટાઈ જાય, કલહ, કંકાસ, લડાઈ મંડાય, ખેદ પામીને મરી જાય કે મારી જાય, વૈર બંધાય, છકાય જીવની ઘાતનો પ્રારંભ થાય, મહા હિંસામાં પ્રવૃત્તિ થાય તે સાવધ વચન કહેવાય છે. કોઈને ચોર, વ્યભિચારી વગેરે સાવધ વચન કહેવાં એ દુર્ગતિનું કારણ છે, તેથી તજવા યોગ્ય છે.

૩. સત્યવાદી નીચે જણાવેલા દશ ભેદવાળી, અપ્રિય વચન નામની અસત્ય ભાષા પણ તજે છે.

અપ્રિય વચનના દશ ભેદ : કર્કશ, કટુક, પરુષ, નિષ્કુર, પરકોપણી, મધ્યકૃષ, અભિમાની, અનયંકર, છેદંકર અને ભૂતવધકર.

તું મૂર્ખ છે, આખલો છે, ઢોર છે, હે મૂર્ખ! તું શું સમજે, ઇત્યાદિ કર્કશ ભાષા છે.

તું કજાત છે, હલકી વર્ણનો છે, અધર્મી છે, મહા પાપી છે, અસ્પૃશ્ય છે, અપશુકનિયાળ છે ઇત્યાદિ ઉદ્દેગકારી વચનોને કટુક ભાષા કહે છે.

તું આચારભ્રષ્ટ છે, ભ્રષ્ટાચારી છે, મહા દુષ્ટ છે ઇત્યાદિ મર્મછેદક પરુષ ભાષા છે.

તને મારી નાખીશું, તારું નાક કાપીશું, તને ડામ દઈશું, તારું માથું કાપીશું, તને ખાઈ જઈશું ઇત્યાદિ નિષ્કુર ભાષા છે.

હે નિર્લક્ષ્! વર્ણશંકર! તારી જાતિ, કુળ, આચારનું ઠેકાણું નથી, જોયું તારું તપ, તું કુશીલ છે, લંપટ છે, હસવા યોગ્ય છે, મહા નિંદ્ય છે, અભક્ષ્ય ભક્ષણ કરનાર છે, તારું નામ લેતાં લાજી મરાય છે, ઇત્યાદિ પરકોપણી ભાષા છે.

જે વચન સાંભળતાં જ સાંધા ગગડી જાય તે મધ્યકૃષ ભાષા છે.

પોતાને મોઢે પોતાના ગુણ ગાવા, પરના દોષ પ્રગટ કરવા, પોતાનાં કુળ, જાતિ, બળ, રૂપ, વિજ્ઞાન આદિ મદ દર્શાવવા વચન બોલવાં તે અભિમાની ભાષા છે.

શીલખંડન કરાવનારી અને વેર બંધાવનારી અનયંકર ભાષા છે.

વીર્ય, શીલગુણ આદિને નિર્મૂળ કરનારી, જૂઠા દોષ પ્રગટ કરનારી, જૂઠાં આળ ચઢાવનારી છેદંકર ભાષા છે.

જે વચન સાંભળી અસહ્ય ઘા લાગી જાય અથવા પ્રાણ છૂટી જાય તે ભૂતવધકર ભાષા છે.

આ દશ પ્રકારનાં નિંદ્ય વચન ત્યાગવા યોગ્ય છે.

સ્ત્રીઓના હાવભાવ, વિલાસ-વિભ્રમ, રૂપ, ક્રીડા, વ્યભિચાર જણાવનારી, કામને જગાડનારી અને બ્રહ્મચર્યનો નાશ કરનારી કથા તે સ્ત્રીકથા છે. ભોજન-પાનમાં રાગ કરાવે તેવી કથા તે ભોજનકથા છે. રૌદ્ર કર્મનું વર્ણન કરે તેવી કથા તે રાજકથા છે. તથા ચોરોની કથા, મિથ્યાદૃષ્ટિ કુલિંગીની કથા, ધંધાની-કમાવાની કથા, વેરી, દુષ્ટનો તિરસ્કાર કરવાની કથા, હિંસાને પોષનાર શાસ્ત્રની કથા એ સર્વ કથાઓ કહેવા યોગ્ય નથી, સાંભળવા યોગ્ય નથી. પાપ બંધાવનારી અપ્રિય ભાષા તજવા યોગ્ય છે.

હે જ્ઞાની! એ ચાર પ્રકારની નિંદ્ય ભાષા ક્રોધને વશ થઈને, લોભને વશ થઈને, મદને વશ થઈને, ભયથી, દ્વેષથી કઠી ન કહો. પોતાને અને પરને હિતકારી વચન બોલો. આ જીવને હિતરૂપ, અર્થવાળાં, મધુર વચન જેટલું સુખ ઉપજાવે છે, નિરાકુળ કરે છે, દુઃખ દૂર કરે છે તેટલું સુખ ઉપજાવનાર, શાંતિ આપનાર, દુઃખ દૂર કરનાર ચંદ્રકાંતમણિ, જળ, ચંદન, મોતી વગેરે કોઈ પદાર્થ નથી. પોતાના બોલવાથી ધર્મનું રક્ષણ થતું હોય, પ્રાણીઓ ઉપર ઉપકાર થતો હોય, ત્યાં વગર પૂછ્યે પણ બોલવું. જ્યાં સ્વપરનું હિત થતું ન હોય ત્યાં મૌન ધારણ કરવું યોગ્ય છે.

સત્ય વચનથી સર્વ વિદ્યાઓ સિદ્ધ થાય છે, વિદ્યા દેનાર અને લેનાર સત્યવાદી હોય તો વિદ્યા સિદ્ધ થાય છે. કર્મોની નિર્જરા થાય છે. સત્યના પ્રભાવથી અગ્નિ, જળ, વિષ, સિંહ, સાપ, દુષ્ટ દેવ-મનુષ્ય આદિની બાધા ઊપજતી નથી. સત્યના

પ્રભાવથી દેવ વશ થાય છે, પ્રીતિ, પ્રતીતિ દૃઢ થાય છે. સત્યવાદી માતા સમાન વિશ્વાસ કરવા લાયક છે, ગુરુની પેઠે પૂજવા યોગ્ય છે, મિત્ર સમાન પ્રિય લાગે છે, ઉજ્જવળ યશ પ્રાપ્ત કરે છે. તપ સંયમ આદિ સર્વ ગુણો સત્યવચનથી શોભે છે.

વિષ ભળવાથી મિષ્ટ ભોજનનો નાશ થાય છે, તેમ અસત્ય વચનથી અપ્રતીતિ, અપકીર્તિ, અપવાદ, પોતાને અને પરને દુઃખ, અરતિ, કલહ, વેર, શોક, વધ, બંધન, મરણ, જિહ્વાછેદન, સર્વસ્વહરણ, કેદની સજા, દુધ્યાન, અકાળ મૃત્યુ, પ્રત-તપ-શીલ-સંયમનો નાશ, નરક આદિ દુર્ગતિ, ભગવાનની આજ્ઞાનો ભંગ, પરમાગમથી વિમુખતા, ઘોર પાપ ઇત્યાદિ હજારો દોષો પ્રગટ થાય છે.

હે જ્ઞાનીજન! જગતમાં પ્રિય, હિતકર, મધુર વચન બહુ ભર્યાં છે; સુંદર શબ્દોની ખોટ નથી; તો નિંદ્ય વચન શા માટે બોલવાં? નીચ પુરુષને બોલવા લાયક 'રે, તું' ઇત્યાદિ તોછડાં ટુંકારા ભર્યાં વચન પ્રાણ જતાં પણ ન બોલો. અધમપણું કે ઉત્તમપણું વચન પરથી જ પરખાઈ આવે છે. નીચ જાતિનાં લોક બોલે તેવાં નિંદ્ય વચન છોડીને પ્રિય, હિતકર, મધુર, સામાને અનુકૂળ, ધર્મમય વચન બોલો.

જે અન્યને દુઃખદાયી વચન કહે છે, ખોટાં આળ ચઢાવે છે તેના પાપે અહીં જ તેની બુદ્ધિ ભ્રષ્ટ થઈ જાય છે, જીભ જૂઠી પડી જાય છે, આંધળા થાય છે, પાંગળા થાય છે, દુધ્યાનથી મરીને નરક તિર્યચ આદિ દુર્ગતિનો યોગ થાય છે;

અને સત્યના પ્રભાવથી અહીં જ ઉજ્જવળ યશ, વચનસિદ્ધિ, દ્વાદશાંગ આદિ શ્રુતજ્ઞાન પામીને પરભવમાં ઇંદ્રાદિક મહર્ષિક દેવ થઈને, તીર્થંકર આદિ ઉત્તમ પદ પામીને નિર્વાણ પામે છે. તેથી ઉત્તમ સત્યધર્મ ધારણ કરો.*

*“વસ્તુનું યથાર્થ સ્વરૂપ જેવું જાણવું, અનુભવવું તેવું જ કહેવું તે સત્ય બે પ્રકારે છે. ‘પરમાર્થસત્ય અને વ્યવહારસત્ય’

પરમાર્થસત્ય એટલે આત્મા સિવાય બીજો કોઈ પદાર્થ આત્માનો થઈ શકતો નથી, એમ નિશ્ચય જાણી, ભાષા બોલવામાં વ્યવહારથી દેહ, સ્ત્રી, પુત્ર, મિત્ર, ધન, ધાન્ય, ગૃહ આદિ વસ્તુઓના પ્રસંગમાં બોલતાં પહેલાં એક આત્મા સિવાય બીજું કાંઈ મારું નથી, એ ઉપયોગ રહેવો જોઈએ. અન્ય આત્માના સંબંધી બોલતાં આત્મામાં જાતિ, લિંગ અને તેવા ઔપચારિક ભેદવાળો તે આત્મા ન છતાં માત્ર વ્યવહારનયથી કાર્યને માટે બોલાવવામાં આવે છે; એવા ઉપયોગ-પૂર્વક બોલાય તો તે પારમાર્થિક સત્ય ભાષા છે એમ સમજવાનું છે.

૧. દૃષ્ટાંત :- એક માણસ પોતાના આરોપિત દેહની, ઘરની, સ્ત્રીની, પુત્રની કે અન્ય પદાર્થની વાત કરતો હોય તે વખતે સ્પષ્ટપણે તે તે પદાર્થથી વક્તા હું ભિન્ન હું, અને તે મારાં નથી, એમ સ્પષ્ટપણે બોલનારને ભાન હોય તો તે સત્ય કહેવાય.

૨. દૃષ્ટાંત :- જેમ કોઈ ગ્રંથકાર શ્રેણિક રાજા અને ચેલણા રાણીનું વર્ણન કરતો હોય; તો તેઓ બન્ને આત્મા હતા અને માત્ર શ્રેણિકના ભવ આશ્રયી તેમનો સંબંધ, અગર સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, રાજ્ય વગેરેનો સંબંધ હતો; તે વાત લક્ષમાં રાખ્યા પછી બોલવાની પ્રવૃત્તિ કરે એ જ પરમાર્થસત્ય.

વ્યવહારસત્ય આવ્યા વિના પરમાર્થસત્ય વચન બોલવાનું બને તેમ ન હોવાથી વ્યવહારસત્ય નીચે પ્રમાણે જાણવાનું છે :-

૫. ઉત્તમ શૌચ :-

“ઉત્તમ શૌચ સદા જગ જાના,
લોભ પાપકા બાપ બખાના.”

શૌચ એટલે પવિત્રતા, ઉજ્જ્વળતા. બહિરાત્મા, દેહની ઉજ્જ્વળતા માટે સ્નાનાદિ કરવું તેને શૌચ કહે છે. પરંતુ હાડકાં, માંસ, ચરબી, લોહી, મજ્જા, વીર્ય અને ચામડી એ સાત ધાતુમય શરીર મળ-મૂત્રથી ભરેલું છે તે પાણીથી ધોયા છતાં પવિત્ર થતું નથી. મળનો બનાવેલો ઘડો મળથી ભર્યો હોય તેને ઉપરથી પાણી વડે ધોયા છતાં શુદ્ધ થતો નથી, તેમ શરીર પણ શુદ્ધ પાણીથી ધોવાથી પવિત્ર થતું નથી; પવિત્ર માનવું વૃથા

જેવા પ્રકારે વસ્તુનું સ્વરૂપ જોવાથી, અનુભવવાથી, શ્રવણથી અથવા વાંચવાથી આપણને અનુભવવામાં આવ્યું હોય તેવા જ પ્રકારે યથાતથ્યપણે વસ્તુનું સ્વરૂપ કહેવું અને તે પ્રસંગે વચન બોલવું તેનું નામ વ્યવહારસત્ય.

દૃષ્ટાંત :- જેમકે અમુક માણસનો લાલ અથ્થ જંગલમાં દિવસે બાર વાગ્યે દીઠો હોય, અને કોઈના પૂછવાથી તે જ પ્રમાણે યથાતથ્ય વચન બોલવું તે વ્યવહારસત્ય. આમાં પણ કોઈ પ્રાણીના પ્રાણનો નાશ થતો હોય, અગર ઉન્મત્તતાથી વચન બોલાયું હોય, યદ્યપિ ખરું હોય તોપણ અસત્ય તુલ્ય જ છે એમ જાણી પ્રવર્તવું. સત્યથી વિપરીત તેને અસત્ય કહેવાય છે.....

આત્મા ધારે તો સત્ય બોલવું કંઈ કઠણ નથી. વ્યવહારસત્ય ભાષા ઘણી વાર બોલવામાં આવે છે, પણ પરમાર્થસત્ય બોલવામાં આવ્યું નથી; માટે આ જીવનું ભવભ્રમણ મટતું નથી. સમ્યક્ત્વ થયા બાદ અભ્યાસથી પરમાર્થસત્ય બોલવાનું થઈ શકે છે; અને પછી વિશેષ અભ્યાસે સહજ ઉપયોગ રહ્યા કરે છે.” -શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

છે. શૌચ ધર્મ તો આત્માને ઉજ્જ્વળ કરવાથી પ્રગટે છે. લોભથી, હિંસાથી આત્મા અત્યંત મલિન થઈ રહ્યો છે તેથી લોભનો અભાવ થયે આત્મા પવિત્ર થાય છે. જે પોતાના આત્માને દેહથી ભિન્ન, જ્ઞાનઉપયોગ-દર્શનઉપયોગમય, અખંડ, અવિનાશી, જન્મ-જરા-મરણ રહિત, ત્રણે લોકના સર્વ પદાર્થોનો પ્રકાશક સદા કાળ અનુભવ કરે છે, ચિંતવે છે તેને શૌચ ધર્મ હોય છે. વળી મનને માયાચાર, લોભ આદિના ત્યાગથી ઉજ્જ્વળ કરવું તે શૌચ ધર્મ છે. જેનું મન કામ-લોભ આદિથી મલિન હોય તેને શૌચ ધર્મ હોતો નથી. ધનની લંપટતાના ત્યાગથી શૌચ ધર્મ પ્રગટે છે. પરિગ્રહની મમતા છોડી, ઇન્દ્રિયોના વિષયોનો ત્યાગ કરી, તપશ્ચર્યામાં પ્રવર્તવું તે શૌચ ધર્મ છે. બ્રહ્મચર્ય ધારણ કરવું તે શૌચ ધર્મ છે. આઠ પ્રકારના મદથી રહિત વિનયવાળા થવું તે પણ શૌચ ધર્મ છે. અભિમાની, મદ સહિત હોય તે મહા મલિન છે, તેને શૌચ ધર્મ ક્યાંથી પ્રગટે? વીતરાગ સર્વજ્ઞના પરમ આગમનો અનુભવ કરીને અંતરમાં રહેલા મિથ્યાત્વ, કષાય આદિ મળને ધોવા તે શૌચ ધર્મ છે. ઉત્તમ ગુણોની અનુમોદનાથી શૌચ ધર્મ પ્રગટે છે. ભાવપૂર્વક ઉત્તમ પુરુષોના ગુણોનું ચિંતવન કરવાથી આત્મા ઉજ્જ્વળ થાય છે. કષાયમળના અભાવથી ઉત્તમ શૌચ ધર્મ પ્રગટે છે. આત્માને પાપનો લેપ લાગવા ન દેવો તે શૌચ ધર્મ છે. જે સમભાવ, સંતોષ ભાવરૂપ પાણીથી તીવ્ર લોભરૂપ મળના ઢગલાને ધુએ છે અને ભોજનમાં અતિ લંપટતા રહિત છે તેને નિર્મળ શૌચ ધર્મ હોય છે.

ભોજનનો લંપટી ધર્મ રહિત હોય છે; ન ખાવા જેવી વસ્તુ પણ ખાય છે, હલકા આચારવાળો હોય છે. ભોજનના લંપટીની લક્ષ્ણ નાશ પામે છે, કારણ કે સંસારમાં જિહ્વા ઇન્દ્રિય અને કામને વશ થઈને જીવ, પોતાને ભૂલી, નરક-તિર્યંચ ગતિમાં લઈ જાય તેવાં મહા નિંદ્ય પરિણામ-પ્રવૃત્તિ કરે છે. સંસારમાં પરધનની વાંછા, પરસ્ત્રીની વાંછા અને ભોજનની લંપટતા જ પરિણામને મલિન કરનાર છે; તેવી વાંછાનો ત્યાગ કરીને સંસારપરિભ્રમણથી આત્માને બચાવો. આત્માની મલિનતા તો જીવહિંસાથી તથા પરધન અને પરસ્ત્રીની વાંછાથી છે. પરધનના ઇચ્છક અને જીવઘાતના કરનારા કોટિ તીર્થોમાં સ્નાન કરે, સર્વ તીર્થસ્થળોની યાત્રા કરે, કરોડો રૂપિયાનું દાન કરે, કરોડો વર્ષ સુધી તપ કરે, સર્વ શાસ્ત્રો ભણે, ભણાવે; તોપણ તેમની શુદ્ધિ કદાપિ થતી નથી. અભક્ષ્ય ભક્ષણ કરનારનાં અને અન્યાયથી પ્રાપ્ત થયેલા વિષયભોગ અને ધનને ભોગવનારનાં પરિણામ એવાં મલિન હોય છે કે કરોડો વાર ધર્મનો ઉપદેશ અને સર્વ સિદ્ધાંતોની વ્યાખ્યા ઘણાં વર્ષો સુધી સાંભળે તો પણ કદી હૃદયમાં તેનો પ્રવેશ થતો નથી. પચાસ વર્ષો સુધી શાસ્ત્ર-શ્રવણ કર્યું હોય તો પણ ધર્મના સ્વરૂપનું ભાન નથી એવા ઘણા આપણે પ્રત્યક્ષ દેખીએ છીએ; એ બધું અન્યાયથી પ્રાપ્ત કરેલા ધનનું અને અભક્ષ્ય ભક્ષણનું ફળ છે. તેથી જે પોતાના આત્માની પવિત્રતા ઇચ્છતા હોય તેણે અન્યાયથી ધન મેળવવું નહીં, અભક્ષ્ય ભક્ષણ કરવું નહીં, અને પરસ્ત્રીની અભિલાષા કરવી નહીં.

પરમાત્માના ધ્યાનથી શૌચધર્મ પ્રગટે છે; અહિંસા, સત્ય, અચૌર્ય, બ્રહ્મચર્ય અને પરિગ્રહત્યાગથી શૌચ ધર્મ થાય છે. હિંસા આદિ પાંચ પાપમાં પ્રવર્તનાર સદાય મલિન છે; પરના ઉપકારને ઓળવનાર કૃતઘ્ની સદા મલિન છે; ગુરુદ્રોહી, ધર્મદ્રોહી, સ્વામીદ્રોહી, મિત્રદ્રોહી અને ઉપકાર ઓળવનારનાં પાપની પરંપરા અસંખ્યાત ભવોમાં કરોડો તીર્થોમાં સ્નાન કરવાથી અને દાન કરવાથી દૂર થતી નથી. વિશ્વાસઘાતી સદાય મલિન હોય છે. તેથી ભગવાનનાં પરમાગમની આજ્ઞા પ્રમાણે શુદ્ધ સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્ર ધારણ કરી આત્માને પવિત્ર કરો. ક્રોધાદિ કષાયોને રોકીને ઉત્તમ ક્ષમા આદિ ગુણ ધારણ કરીને આત્માને ઉજ્જવળ કરો. સમસ્ત વ્યવહાર કપટ રહિત થઈને ઉજ્જવળ કરો. પારકા વૈભવ, ઐશ્વર્ય, ઉજ્જવળ યશ, ઉત્તમ વિદ્યા આદિ પ્રભાવ દેખીને અદેખાઈરૂપ મલિનતા છોડીને શૌચ ધર્મ અંગીકાર કરો. પરના પુણ્યનો ઉદય દેખીને ખેદ ન કરો. આ મનુષ્યદેહ તથા ઇન્દ્રિયો, જ્ઞાન, બળ, આયુષ્ય, ધન, સંપત્તિ આદિ અનિત્ય ક્ષણભંગુર જાણી, એકાગ્ર ચિત્તથી પોતાના સ્વરૂપમાં દૃષ્ટિ ધારણ કરી, અશુભ ભાવોનો અભાવ કરી આત્માને પવિત્ર કરો. શૌચ જ મોક્ષનો માર્ગ છે; મોક્ષ આપનાર છે.

૬. ઉત્તમ સંયમ :-

“અનુક્રમે સંયમ સ્પર્શતોજી, પામ્યો ક્ષાયક ભાવ રે;
સંયમ શ્રેણી ફૂલડેજી, પૂજું પદ નિષ્પાવ રે.”

—મુનિ શ્રી યશોવિજયજી

“(આત્માની અભેદ ચિંતનારૂપ) સંયમના એક પછી એક ક્રમને અનુભવીને ક્ષાયકભાવ (જડપરિણતિનો ત્યાગ)ને પામેલો એવો જે સિદ્ધાર્થનો પુત્ર, તેના નિર્મળ ચરણકમળને સંયમશ્રેણિરૂપ કૂલથી પૂજું છું.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

પાંચ વ્રતો ધારણ કરવાં, પાંચ સમિતિ પાળવી, ચાર કષાયોને રોકવા, ત્રણ દંડ (મનદંડ, વચનદંડ, કાયદંડ)નો ત્યાગ કરવો અને પાંચ ઇંદ્રિયોનો જય કરવો; તેને વીતરાગ ભગવાને સંયમ કહ્યો છે.

૧. હિંસાનો ત્યાગ કરવો, દયારૂપ રહેવું; ૨. હિત, મિત, પથ્ય, પ્રિય, સત્ય વચન બોલવું; ૩. પરધનની વાંછાનો અભાવ કરવો; ૪. કુશીલને ત્યાગવું અને ૫. પરિગ્રહનો ત્યાગ કરવો એ પાંચ વ્રતો છે. પાંચ પાપોનો (હિંસા, જૂઠ, ચોરી, કુશીલ અને પરિગ્રહ) અલ્પાંશે ત્યાગ કરવો તે અણુવ્રત કહેવાય છે; સર્વાંશે ત્યાગ કરવો તે મહાવ્રત કહેવાય છે; તે પાંચ વ્રતો દૃઢતાથી ધારણ કરવાં તે સંયમ છે.

૧. ચાલતાં દયાળુ અંતઃકરણથી સાચવીને પ્રવર્તવું તે ઈર્યા સમિતિ, ૨. શુદ્ધ વચન બોલવાં તે ભાષા સમિતિ, ૩. નિર્દોષ શુદ્ધ ભોજન કરવું તે એષણા સમિતિ, ૪. આંખ વડે જોઈને સાફ કરીને ઉપકરણ આદિ ચીજો લેવી મૂકવી તે આદાન-નિક્ષેપણ સમિતિ, અને ૫. મળ, મૂત્ર, કફ વગેરે બીજા જીવોને ગ્લાનિ (ચીતરી), દુઃખ, હરકત ન થાય તેવા સ્થાનમાં નાખવાં તે પ્રતિષ્ઠાપન સમિતિ; એ પાંચ સમિતિ પાળવી તે સંયમ છે.

ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ ચાર કષાયોને રોકવા

તે સંયમ છે. મન, વચન, કાયાની અશુભ પ્રવૃત્તિને દંડ કહેવાય છે; તેનો ત્યાગ કરવો તથા વિષયોમાં દોડતી પાંચ ઇન્દ્રિયોને વશ કરવી તે સંયમ છે.

એ સંયમ બહુ દુર્લભ છે. પૂર્વે બાંધેલાં અશુભ કર્મો અતિ મંદ થયાં હોય ત્યારે મનુષ્ય જન્મ, ઉત્તમ દેશ, ઉત્તમ કુળ, ઉત્તમ જાતિ, ઇન્દ્રિયોની પૂર્ણતા, નીરોગીપણું, કષાયોની મંદતા પ્રાપ્ત થાય અને ઉત્તમ પુરુષની સંગતિ, વીતરાગનાં બોધેલાં સત્શાસ્ત્રોનું સેવન, સાચા ગુરુનો સંયોગ, સમ્યક્દર્શન આદિ અનેક દુર્લભ સામગ્રી મળે ત્યારે સંસાર, દેહ અને ભોગો પ્રત્યે વૈરાગ્ય ધારણ કરનાર મનુષ્યને અપ્રત્યાખ્યાનાવરણ કષાયના ક્ષયોપશમથી દેશ સંયમ પ્રાપ્ત થાય છે. જેને અપ્રત્યાખ્યાન અને પ્રત્યાખ્યાન બન્ને કષાયોનો ક્ષયોપશમ થયો હોય તેને સકળ સંયમ પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી સંયમ પામવો મહા દુર્લભ છે.

નરક, તિર્યંચ અને દેવગતિમાં તો સંયમ હોય નહીં, કોઈ તિર્યંચને દેશ વ્રત પોતાના પર્યાય પ્રમાણે કદાચિત્ હોય છે. મનુષ્યભવમાં પણ નીચ કુળ આદિવાળાને, અધમ દેશવાળાને, અપૂર્ણ ઇન્દ્રિયવાળાને, અજ્ઞાની, રોગી, દરિદ્રી, અન્યાયમાર્ગી, વિષયલંપટ, તીવ્રકષાયી, નિંદ્ય કર્મ કરનારા મિથ્યાદૃષ્ટિઓને કદી સંયમ પ્રાપ્ત થતો નથી. તેથી સંયમ પામવો બહુ દુર્લભ છે.

આવો દુર્લભ સંયમ પણ પામીને કોઈ મૂઠ બુદ્ધિવાળો વિષયોનો લોલુપી થઈને સંયમ તજી દે છે તે અનંતકાળ સુધી જન્મમરણ કરતો કરતો પરિભ્રમણ કરે છે. સંયમ પામીને છોડી દે, સંયમ બગાડે તેને અનંતકાળ નિગોદમાં અને ત્રસ

થાવરમાં પરિભ્રમણ કરવું પડે છે. તેની સારી ગતિ પ્રાપ્ત થતી નથી. સંયમ પામીને બગાડવા જેવો બીજો અનર્થ નથી. વિષયોનો લોભી થઈને જે સંયમ બગાડે છે તે એક કોડીની કિંમતમાં ચિંતામણિ રત્ન વેચે છે; ઈંધરાં કરવા માટે કલ્પવૃક્ષને કાપે છે. વિષયોનું સુખ કંઈ સુખ નથી, સુખાભાસ છે, ક્ષણભંગુર છે, નરકનાં ઘોર દુઃખોનું કારણ છે. કિંપાક ફળ જેમ જીભ અડતાં માત્ર મીઠું લાગે છે પણ પછીથી ઘોર દુઃખ, મહા દાહ, સંતાપ ઉપજાવી, મરણ પમાડે છે તેમ ભોગ થોડો કાળ તો અજ્ઞાની જીવોને ભ્રમથી સુખરૂપ ભાસે છે, પછી અનંતકાળ અનંત ભવોમાં ઘોર દુઃખ દે છે. માટે સંયમની પરમ રક્ષા કરો.

પાંચ ઇન્દ્રિયોને વિષયોમાં ભમતી અટકાવવી તે સંયમ છે. કષાય ઘટાડવાથી સંયમ થાય છે. ભારે તપ ધારણ કરવાથી સંયમ થાય છે. રસનો ત્યાગ કરવાથી સંયમ નીપજે છે. મનની પ્રવૃત્તિ સંકોચવાથી સંયમ થાય છે. મહાન કાયકલેશ સહન કરવાથી સંયમ થાય છે. ઉપવાસ આદિક અનશન તપથી સંયમ થાય છે. પરિગ્રહની લાલસાના ત્યાગથી સંયમ થાય છે. ત્રસ-થાવર જીવોની રક્ષા કરે તે પણ સંયમ છે. મનના વિકલ્પો રોકવાથી તથા પ્રમાદથી થતી વચનની પ્રવૃત્તિ રોકવાથી સંયમ થાય છે. દયારૂપ પરિણામથી સંયમ થાય છે. પરમાર્થનો વિચાર કરવાથી તથા પરમાત્માના ધ્યાનથી સંયમ નીપજે છે. સંયમ વડે જ સમ્યક્દર્શન પોષાય છે. સંયમ જ મોક્ષનો માર્ગ છે. સંયમ વિના મનુષ્ય ભવ નિષ્ફળ છે, નિરર્થક છે. સંયમ વિના જીવ દુર્ગતિ પામે છે.

સંયમ વિના દેહ ધારણ કરવો, બુદ્ધિ પામવી, જ્ઞાનનું આરાધન કરવું, બધું નકામું છે. સંયમ વિના દીક્ષા ગ્રહણ કરવી, વ્રત પાળવાં, મૂંડ મૂંડાવવું, નગ્ન રહેવું, ભેખ લેવો સર્વ વૃથા છે.

સંયમ બે પ્રકારનો છે—ઇન્દ્રિયસંયમ અને પ્રાણસંયમ.

જેની ઇન્દ્રિયો વિષયોથી વિરામ પામી નથી અને જેણે છકાયના જીવોની વિરાધના ટાળી નથી, તેના બાહ્ય પરિષ્ઠ સહેવા વૃથા છે, તપ કરવાં વૃથા છે, દીક્ષા લેવી વૃથા છે. સંસારમાં દુઃખી જીવોને સંયમ વિના કોઈ બીજું શરણ નથી.

જ્ઞાની પુરુષો તો એવી ભાવના ભાવે છે કે સંયમ વિના મનુષ્ય ભવની એક ઘડી પણ ન જાઓ, સંયમ વિના જીવન નિષ્ફળ છે, સંયમ આ ભવમાં તેમજ પરભવમાં શરણ છે; દુર્ગતિરૂપ સરોવર સુકાવી દેનાર સૂર્ય છે; સંયમ વડે જ સંસારરૂપી મહા શત્રુનો નાશ થાય છે. સંયમ વિના સંસાર-પરિભ્રમણનો નાશ થતો નથી, એવો નિયમ છે. જે અંતરંગમાં કષાયો વડે આત્માને મલિન થવા ન દે અને બાહ્ય યત્નાપૂર્વક પ્રમાદ રહિત પ્રવર્તે તેને સંયમ હોય છે.

૭. ઉત્તમ તપ :-

“જપ, તપ, ઔર વ્રતાદિ સબ, તહાં લગી ભ્રમરૂપ;
જહાં લગી નહિ સંતકી, પાઈ કૃપા અનુપ.
પાયાકી એ બાત હૈ, નિજ ઇંદનકો છોડ;
પિછે લાગ સત્પુરુષકે, તો સબ બંધન તોડ.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

“તપાદિ આત્માને અર્થે કરવાનાં છે; લોકોને દેખાડવા અર્થે કરવાનાં નથી. કષાય ઘટે તેને ‘તપ’ કહ્યો છે. લૌકિક દૃષ્ટિ ભૂલી જવી.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

ઇચ્છાનો નિરોધ કરવો તે તપ છે. સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્ર અને સમ્યક્તપ એ ચાર આરાધનાઓમાં સમ્યક્તપ પ્રધાન છે. જેવી રીતે સુવર્ણને સોળ તાવણીથી તપાવીને શુદ્ધ કરે છે તો સર્વ મળ દૂર થવાથી સોળ વાનીનું ઉત્તમ સોનું બને છે; તેમ આત્મા પણ બાર પ્રકારના તપના પ્રતાપે કર્મમળરહિત શુદ્ધ થાય છે. અજ્ઞાની મિથ્યાદૃષ્ટિ દેહને પંચાગ્નિ વડે તપાવે છે તથા અનેક પ્રકારના કાયક્લેશને તપ કહે છે પરંતુ તે તપ નથી. કાયાને બાળવાથી કે મારવાથી શું થાય? મિથ્યાદૃષ્ટિ જ્ઞાનપૂર્વક આત્માને કર્મબંધનથી છોડાવવાની કળા જાણતો નથી. કર્મમળના કલંકથી રહિત થવા ઇચ્છતો આત્મા તો ભેદવિજ્ઞાનથી પોતાના આત્માના નિજ સ્વભાવને અને રાગ, દ્વેષ, મોહાદિ દ્રવ્ય-ભાવ-કર્મરૂપ મેલને ભિન્ન દેખે છે. જેથી રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ મળ જુદો થઈ જાય અને શુદ્ધ જ્ઞાનદર્શનમય આત્મા ભિન્ન થઈ જાય તે તપ કહેવાય.

મનુષ્યભવ પામીને સ્વ અને પરનું સ્વરૂપ જેણે જાણ્યું છે તેણે તો પાંચ ઇન્દ્રિયો અને મનને વશ કરીને વિષયો પ્રત્યે વૈરાગ્ય ધારણ કરી, સમસ્ત પરિગ્રહ ત્યાગી, બંધ કરાવનાર રાગદ્વેષમય પ્રવૃત્તિ તજીને પાપનાં આલંબન છોડવા તથા મમતાનો નાશ કરવા માટે વનમાં જઈ તપ કરવું. આવું તપ

મહાભાગ્યશાળી પુરુષોથી થાય છે. તે ધન્યવાદને પાત્ર છે.

સંસારી જીવોને મમતારૂપી મોટી ફાંસી છે. એ મમતારૂપ જાળમાં ફસાઈને ઘોર કર્મ કરવાથી મહા પાપ બાંધે છે; રોગ આદિ તીવ્ર વેદના અને સ્ત્રી-પુત્રાદિ સર્વ કુટુંબના તથા પરિગ્રહના વિયોગાદિથી થતા તીવ્ર આર્તધ્યાન સહિત મરણ પામીને દુર્ગતિનાં ઘોર દુઃખો ભોગવે છે.

તપરૂપી વનમાં વાસ પામવો દુર્લભ છે. કોઈ મહા ભાગ્યશાળી પુરુષ જ પાપથી ત્રાસ પામીને તપરૂપ ધર્મનું શરણ ગ્રહણ કરે છે. સર્વ સ્ત્રી, પુત્ર આદિ પરિગ્રહની મમતા તજી કોઈક વિરલા પુરુષ પરમ ધર્મના ધારક, વીતરાગ, નિર્ગ્રંથ, સદ્ગુરુ ભગવાનના ચરણનું શરણ પામે છે. સદ્ગુરુનો યોગ પામીને જેને મહા પુણ્યના ઉદયે અશુભ કર્મ અતિ મંદ થતાં સમ્યક્દર્શનરૂપી સૂર્ય પ્રગટ્યો છે તથા સંસાર, દેહ અને વિષય-ભોગો પ્રત્યે વૈરાગ્ય જાગ્યો છે તે તપ-સંયમ ગ્રહણ કરે છે.

આવું દુર્લભ ભારે તપ ધારણ કરવા છતાં કોઈ પાપી વિષયોની લાલસાએ તપનો ભંગ કરે તેને અનંતાનંત કાળ સુધી ફરી તપની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તેથી મનુષ્ય ભવ પામીને, આત્માદિનું સ્વરૂપ જાણી, પાંચ ઇન્દ્રિયો અને મનને વશ કરીને વૈરાગ્યરૂપ થઈ, સર્વસંગ ત્યાગી, વનમાં એકલા આત્મધ્યાનમાં લીન થઈ રહેવું તે તપ છે. પરિગ્રહની મમતા તજી, તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરવો તથા મહા બળવાન કામવિકાર

ઉપર વિજય મેળવવો તે ભારે તપ છે. આકરાં મુનિનાં વ્રતો ધારણ કરીને ટાઢ, તડકો, પવન, વરસાદ તથા ડાંસ, મચ્છર, માખો, મધમાખો, સાપ, વીંછી ઇત્યાદિથી થતી ઘોર વેદના ઉઘાડે ડિલે સહન કરવી તે તપ છે. નિર્જન પર્વતોની નિર્જન ગુફાઓમાં, ભયંકર પર્વતની ખીણોમાં તથા સિંહ, વાઘ, રીંછ, વરુ, ચિત્તા અને હાથીવાળા ઘોર વનમાં વાસ કરવો તે તપ છે. દુષ્ટ વેરી, મ્લેચ્છ, ચોર, શિકારી મનુષ્ય, તિર્યચ અથવા દુષ્ટ વ્યંતર આદિ દેવોના કરેલા ઘોર ઉપસર્ગોથી કંપાયમાન ન થવું; ધીરવીરપણાથી, કાયરતા રહિત, વેર વિરોધ રાખ્યા વિના, સમભાવથી પરમાત્માના ધ્યાનમાં લીન થઈને ખમી ખૂંદવું તે તપ છે. સર્વ જીવોને પ્રવર્તાવનાર, વશ કરનાર રાગ-દ્વેષને જીતવા, ક્ષય કરવા તે તપ છે. વગર માગ્યે, ભિક્ષા વખતે શ્રાવકે નવધા ભક્તિ સહિત દાનમાં આપેલો ખારો, મોળો, કડવો, ખાટો, લૂખો, ચીકણો, સરસ, નીરસ, નિર્દોષ પ્રાસુક આહાર એક વાર દિવસમાં લોલુપતા તજી, સંકલેશ રહિત થઈ ભક્ષણ કરવો તે તપ છે. પાંચ સમિતિ પાળવી અને મન, વચન, કાયાની ગુપ્તિ કરવી, રાગદ્વેષ રહિત આત્માનો અનુભવ કરવો તે તપ છે. સ્વપરના સ્વરૂપનો નિર્ણય કરવો, ચાર અનુયોગના અભ્યાસ વડે ધર્મ સહિત કાળ વ્યતીત કરવો તે તપ છે. અભિમાન તજી વિનયવાન થવું, કપટ તજી સરળભાવી થવું, ક્રોધ તજી ક્ષમાવાન થવું અને લોભ તજી સંતોષી થવું તે તપ છે. જેથી કર્મસમૂહને હણી આત્મા સ્વતંત્ર, મુક્ત થાય તે તપ છે. સત્શાસ્ત્રના અર્થ પ્રકાશવા, વ્યાખ્યાન

કરવું, પોતે નિરંતર અભ્યાસ કરે અને બીજાને અભ્યાસ કરાવે તે તપ છે.

તપસ્વીની ઇંદ્ર પણ સ્તુતિ કરે છે, ભક્તિ પ્રગટ કરે છે. તપથી કેવળજ્ઞાન પ્રગટે છે. તપનો મહિમા અચિંત્ય છે. તપ કરવાનાં પરિણામ થવાં બહુ દુર્લભ છે. નરક, તિર્યંચ કે દેવ ગતિમાં તપની યોગ્યતા જ નથી, એક મનુષ્ય ગતિમાં હોય છે. મનુષ્ય ગતિમાં પણ ઉત્તમ કુળ, જાતિ, બળ, બુદ્ધિ અને સંપૂર્ણ ઇંદ્રિયો જેને હોય તથા રાગાદિની મંદતા જેને હોય તથા વિષયોની લાલસા જેની નાશ પામી છે તે મનુષ્ય તપ ધર્મ આરાધી શકે છે.

તપ બાર પ્રકારે છે. જેની જેવી શક્તિ હોય તે પ્રમાણે આદરો. બાળક, વૃદ્ધ, ધનાઢ્ય, નિર્ધન, બળવાન, નિર્બળ, શરણવાળો, અશરણ, ગમે તે હો; કોઈથી ભગવાને કહેલું તપ ન બને એમ નથી. જેમ વાત પિત્ત કફ આદિનો પ્રકોપ ન થાય, રોગ વધે નહીં, શરીર રત્નત્રયના આરાધનમાં જોડાયેલું રહે, તેમ પોતાનું સંઘયાણ, બળ, વીર્ય તપાસીને શક્તિ પ્રમાણે તપ કરો. દેશ કાળ આહારની યોગ્યતા વિચારીને તપ કરો. જેમ તપમાં ઉત્સાહ વધતો રહે, પરિણામમાં ઉજ્જ્વળતા વધતી જાય, તેમ તપ કરો. ઇચ્છાના નિરોધથી વિષયો પ્રત્યેનો રાગ ઘટાડવો તે તપ છે. તપ જ જીવને કલ્યાણકારી છે.

કામનો, નિદ્રાનો અને પ્રમાદનો નાશ કરનાર તપ જ છે. તેથી અહંકાર તજીને બાર પ્રકારના તપમાંથી જેટલું સામર્થ્ય હોય તે પ્રકારનું તપ કરો.

૮. ઉત્તમ ત્યાગ :-

“ત્યાગ વિરાગ ન ચિત્તમાં, થાય ન તેને જ્ઞાન;
અટકે ત્યાગ વિરાગમાં, તો ભૂલે નિજ ભાન.”

આત્મસિદ્ધિ-શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

“આત્મપરિણામથી જેટલો અન્ય પદાર્થનો તાદાત્મ્ય અધ્યાસ નિવર્તવો તેને શ્રી જિન ‘ત્યાગ’ કહે છે.

તે તાદાત્મ્યઅધ્યાસ નિવૃત્તિરૂપ ત્યાગ થવા અર્થે આ બાહ્ય પ્રસંગનો ત્યાગ પણ ઉપકારી છે, કાર્યકારી છે. બાહ્ય પ્રસંગના ત્યાગને અર્થે અંતર્ત્યાગ કહ્યો નથી, એમ છે, તો પણ આ જીવે અંતર્ત્યાગને અર્થે બાહ્ય પ્રસંગની નિવૃત્તિને કંઈ પણ ઉપકારી માનવી યોગ્ય છે.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

ધન સંપદાદિ પરિગ્રહની પ્રાપ્તિ કર્મના ઉદયને આધીન અને વિનાશી, અભિમાન ઉપજાવનાર, તૃષ્ણા વધારનાર, રાગ-દ્વેષની તીવ્રતા કરનાર, આરંભની વૃદ્ધિ કરનાર પાંચ પાપનું મૂળ છે એમ જાણી જે ઉત્તમ પુરુષો પ્રથમથી જ તેને અંગીકાર કરતા નથી તેમને ધન્ય છે! જેમણે તેનો અંગીકાર કરી, પછી હલાહલ વિષ સમાન જાણી સડેલા તરણાની પેઠે તેનો ત્યાગ કર્યો તેમનો મહિમા અચિંત્ય છે. કોઈ જીવોનો તીવ્ર રાગ ભાવ મંદ થયો નથી; તેથી સંપૂર્ણપણે પરિગ્રહનો ત્યાગ કરવા સમર્થ નથી, પણ પ્રશસ્ત રાગરૂપ ધર્મમાં રુચિવંત છે અને પાપથી ભય પામ્યા છે તે મહા પુરુષો ઉત્તમ પાત્રોના ઉપકાર અર્થે દાનમાં ધન ખર્યો છે, તેમજ ધર્મનું સેવન કરનારા નિર્ધન જનોને અન્ન વસ્ત્રાદિ આપી ઉપકાર કરે

છે. ધર્મનાં સ્થાનક જિનમંદિર આદિમાં, જિન સિદ્ધાંત લખાવવામાં, પ્રસિદ્ધ કરાવવામાં, સંગ્રહ કરાવવામાં તથા ઉપકરણમાં, પૂજા-પ્રભાવનામાં ધનનો સદુપયોગ કરે છે. દુઃખી, દરિદ્રી, રોગીઓના ઉપકાર અર્થે તન, મન, ધનનો કરુણાબુદ્ધિથી ઉપયોગ કરે છે; તેઓ તેમનું ધન અને જીવન બન્ને સફળ કરે છે.

દાન ધર્મનું અંગ છે. તેથી પોતાની શક્તિ પ્રમાણે ભક્તિપૂર્વક સમ્યક્ગુણધારી પવિત્ર પાત્ર જનોને દાન દેવું તે પરલોક માટે ઉત્તમ સુખ-સામગ્રીનું ભાથું છે; નિર્વિઘ્ન દેવલોક કે ભોગભૂમિનાં સુખ પ્રાપ્ત કરાવનાર છે. દાનનો મહિમા તો અજ્ઞાની બાળ ગોવાળ સર્વ કહે છે કે પૂર્વે દાન દીધું છે તો અનેક પ્રકારની સુખ સામગ્રી મળી છે અને જે કરશે તે પામશે. સુખ સંપત્તિના ઇચ્છક હો તો દાન દેવામાં પ્રેમ રાખો. જે દાન દેવામાં તત્પર નથી અને માત્ર ધન એકઠું કરવામાં મરણ પર્યંત પ્રયત્ન કરે છે, તે તીવ્ર આર્તધ્યાનરૂપ પરિણામ સહિત મરીને સર્પ આદિ દુષ્ટ તિર્યચ ગતિ પામી નરક-નિગોદમાં જાય છે.

ધન ક્યાં સાથે આવવાનું છે? ધન પામ્યા હો તો દાન વડે તેને સફળ કરો. દાન દઈ શકતો નથી તે કંજૂસનું ધન ધોર દુઃખની પરંપરા વધારનાર બને છે. આ લોકમાં કૃપણ અત્યંત નિંદાય છે; કૃપણનું નામ પણ કોઈ લેતું નથી; કૃપણ, કંજૂસ મનુષ્યનું નામ લોકમાં અમાંગણિક મનાય છે.

દાતારના દોષો ઢંકાઈ જાય છે, દૂર થઈ જાય છે. દાન વડે જગતમાં નિર્મળ કીર્તિ ફેલાય છે. દાન વડે વેરી પણ પગે

પડે છે, વેર છોડી દે છે અને મિત્ર બની હિત કરે છે. દાનનો પ્રભાવ જગતમાં જબરો છે. સાચી ભક્તિ સહિત અલ્પ દાન દેનાર પણ ભોગભૂમિમાં ત્રણ પલ્યોપમના લાંબા આયુષ્યવાળો મનુષ્ય થઈ ત્યાંના કલ્પવૃક્ષ આદિનાં મનોવાંછિત સુખ ભોગવી દેવલોકમાં જાય છે. જગતમાં આપનારનો હાથ ઊંચો રહે છે.

વિનય સહિત સ્નેહ ભર્યા વચનથી દાન દેવું. દાન કરનારે એવું અભિમાન ન રાખવું કે હું આના ઉપર ઉપકાર કરું છું. દાન કરનાર તો પાત્ર (દાન દેવા યોગ્ય મહાત્મા)ને પોતાના ઉપર ઉપકાર કરનાર માને છે. લોભરૂપી અંધક્રૂપમાં પડેલા ઉપર પાત્ર વિના કોણ ઉપકાર કરે? પાત્ર વિના લોભિયાનો લોભ છૂટતો નથી. પાત્ર વિના સંસારમાંથી ઉદ્ધાર કરનાર દાન ક્યાંથી દેવાય? તેથી વિચારવાન ધર્મસ્થકને તો પાત્રનો યોગ મળે કે દાન દેવાય ત્યારે અત્યંત આનંદ થાય છે. શ્રીમંતપણું અને સમજણ પામ્યા હો તો દાનમાં જ ઉદ્યમ કરો.

૧. અભયદાન :—

છકાય (૧. પૃથ્વીરૂપે દેહ ધર્યો છે તે, ૨. પાણીરૂપ દેહવાળા, ૩. અગ્નિરૂપ દેહવાળા, ૪. વાયુરૂપ દેહવાળા અને ૫. વનસ્પતિરૂપ દેહવાળા એ પાંચ સ્થાવર એટલે અચર અને ૬. ત્રસ એટલે સચર એમ સચરાચર) જીવોને અભયદાન દો, એટલે અભક્ષ્યના ત્યાગથી, હિંસા થાય તેવી પ્રવૃત્તિરૂપ આરંભ ઘટાડવાથી, દેખીને, શોધીને ચત્નાચારથી વસ્તુઓ લેવા-મૂકવામાં પ્રવર્તવું; નિર્દયી થઈને ન પ્રવર્તવું. કોઈ પ્રાણીને મન,

વચન, કાયાથી દુઃખ ન દેવું; દુઃખિયા ઉપર દયા રાખવી એ ગૃહસ્થો માટે અભ્યદાન છે. તેથી સંસારમાં જન્મ, મરણ, રોગ, શોક, ગરીબાઈ, વિયોગ આદિ દુઃખ ભોગવવાં પડતાં નથી.

૨. જ્ઞાનદાન :—

સંસાર વધારનારાં, હિંસાને પોષનારાં તથા અસત્ય ધર્મનું સમર્થન કરનારાં શાસ્ત્રો, તથા યુદ્ધશાસ્ત્ર, શૃંગારશાસ્ત્ર, માયાકપટનું વર્ણન કરનારાં શાસ્ત્ર, વૈદ્યકશાસ્ત્ર, રસ-રસાયણ, મંત્ર, તંત્ર, મારણ-વશીકરણ આદિ શાસ્ત્રો મહા પાપની પ્રરૂપણા કરનારાં છે. તેનાથી દૂર રહી ભગવાન વીતરાગ સર્વજ્ઞનાં કહેલાં દયાધર્મની પ્રરૂપણા કરનારાં સ્યાદ્વાદરૂપ અનેકાંત માર્ગનો પ્રકાશ કરનારાં, નય-પ્રમાણવડે તત્ત્વાર્થની પ્રરૂપણા કરનારાં શાસ્ત્રોનો પોતે અભ્યાસ કરો, કરાવો, અને આત્મકલ્યાણને અર્થે તેવાં શાસ્ત્રોનું દાન કરો. પોતાનાં સંતાનોને જ્ઞાનદાન દો. અન્ય ધર્મબુદ્ધિવાળા, રુચિવાળા, શુભેચ્છાસંપન્ન હોય તેમને શાસ્ત્રનું દાન કરો. જ્ઞાન પ્રત્યે પ્રેમ જેમને જાગ્યો છે તે સજ્જનો જ્ઞાનદાન માટે પાઠશાળાઓ સ્થાપે છે. કારણ કે ધર્મનો સ્તંભ જ્ઞાન છે. જ્યાં જ્ઞાનદાન હશે ત્યાં ધર્મ રહેશે; તેથી જ્ઞાનદાનમાં પ્રવૃત્તિ કરો. જ્ઞાનદાનના પ્રભાવથી નિર્મળ કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે.

૩. ઔષધદાન :—

રોગનો નાશ કરનાર પ્રાસુક ઔષધનું દાન કરો. ઔષધદાન અતિ ઉપકારી છે. રોગીને સહજ તૈયાર ઔષધ મળે તો તેને ઘણો આનંદ થાય છે. જે નિર્ધન હોય, જેની સેવા

કરનાર કોઈ ન હોય તેવાને તૈયાર દવા મળે તો નિધાન મળ્યું એમ માને છે. ઔષધ લઈને નીરોગી થાય તે વ્રત, તપ, સંયમ પાળી શકે છે, જ્ઞાનનો અભ્યાસ કરી શકે છે. ઔષધદાન દેનારને વાત્સલ્ય ગુણ, સ્થિતિકરણ ગુણ, નિર્વિચિકિત્સા ગુણ ઇત્યાદિ અનેક ગુણ પ્રગટે છે. ઔષધદાનના પ્રભાવથી જીવ રોગરહિત દેવનો વૈક્રિયિક દેહ પામે છે.

૪. આહારદાન :—

આહારદાન સર્વ દાનોમાં મુખ્ય છે. પ્રાણીઓની જીવનશક્તિ, બળ, બુદ્ધિ, એ બધા ગુણો આહાર વિના નાશ પામે છે. આહાર દીધો તેણે પ્રાણીને જીવન, બુદ્ધિ, શક્તિ સર્વ આપ્યું. આહારદાનથી જ મુનિનો, શ્રાવકનો બધો ધર્મ પ્રવર્તે છે. આહારદાન વિના મોક્ષમાર્ગનો લોપ થઈ જાય. પથ્ય આહાર સર્વ રોગોનો નાશ કરનાર છે. આહાર-દાન દેનાર મિથ્યાદૃષ્ટિ પણ ભોગભૂમિમાં દશ પ્રકારનાં કલ્પવૃક્ષના ચિરકાળ ભોગ ભોગવે છે; ત્રણ દિવસે આંબળા જેટલો આહાર કરે છે તોપણ ભૂખ તરસ લાગતી નથી. સર્વ દુઃખ ક્લેશ રહિત અસંખ્યાત વર્ષ સુધી સુખ ભોગવી મરણ પછી દેવલોકમાં ઊપજે છે.

ધન પામ્યા હો તો ચાર પ્રકારનાં દાન દેવામાં પ્રવર્તો. નિર્ધન હો તોપણ પોતાના ભોજનમાંથી બને તેટલું દાન કરો. જો અર્ધું ભોજન મળતું હોય તો તેમાંથી એક બે કોળિયા દુઃખી, ભૂખ્યાં, દીન-દરિદ્રીને દાન કરો.

મીઠાં વચન બોલવાં તે પણ મોટું દાન છે; આદરસત્કાર, વિનય કરવો, જગા આપવી, કુશળતા પૂછવી એ મહા દાન

છે. દુષ્ટ વિકલ્પોનો ત્યાગ કરો, પાપ પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ કરો, ચાર કષાયોનો ત્યાગ કરો. પરના સાચા, ખોટા દોષ કદી ન કહો. અન્યાયનું ધન લેવાનો (લાંચ આદિનો) દૂરથી ત્યાગ કરો.

હે જ્ઞાનીજનો! જો આત્મકલ્યાણની ઇચ્છા હોય તો દુઃખિયાને તો દાન દો, તેમજ સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન આદિ ગુણોના ધારક ગુણીજનોનો મહાવિનય, આદરસત્કાર કરો. સર્વ જીવો ઉપર કરુણા કરો. મિથ્યાદર્શનનો ત્યાગ કરો. રાગ-દ્વેષ-મોહ ધરનારા કુદેવ, આરંભ પરિગ્રહવાળા ભેખધારી કુગુરુ તથા હિંસાને પોષનારાં, રાગદ્વેષ વધારનારાં મિથ્યાદૃષ્ટિનાં શાસ્ત્ર, તે સર્વને વંદન, સ્તવન, પ્રશંસા કરવાનો ત્યાગ કરો. ક્રોધ, માન, માયા અને લોભને વશ કરવા માટે ભારે ઉદ્યમ કરો. ક્લેશનું કારણ એવાં કડવાં વચન, ગાળ, અપમાનકારી વચન, અભિમાની વચન કદી કોઈને કહો નહીં. કોઈ પણ પ્રાણીને દુઃખ દેનાર તથા પોતાના યશનો નાશ કરનાર, ધર્મનો નાશ કરનાર મન, વચન, કાયાની પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ કરો.

૯. ઉત્તમ આર્કિચન્ય :-

“સ્વરૂપ ચેતન નિજ, જડ છે સંબંધ માત્ર,
અથવા તે જ્ઞેય પણ પરદ્રવ્ય માંય છે;
એવો અનુભવનો પ્રકાશ ઉલ્લાસિત થયો,
જડથી ઉદાસી તેને આત્મવૃત્તિ થાય છે.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

“જીવ મારાપણું માને છે તે જ દુઃખ છે, કેમકે મારાપણું માન્યું કે ચિંતા થઈ કે કેમ થશે? કેમ કરીએ? ચિંતામાં જે સ્વરૂપ થઈ જાય છે, તે રૂપ થઈ જાય છે, તે જ અજ્ઞાન છે. વિચારથી કરી, જ્ઞાને કરી જોઈએ, તો કોઈ મારું નથી એમ જણાય.... નિર્ધન કોણ? ધન માગે, ઇચ્છે તે નિર્ધન; જે ન માગે તે ધનવાન છે. જેને વિશેષ લક્ષ્મીની તૃષ્ણા તેની દુઃખદા, બળતરા છે, તેને જરા પણ સુખ નથી. લોક જાણે છે કે શ્રીમંત સુખી છે, પણ વસ્તુતઃ તેને રોમે રોમે બળતરા છે.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

પોતાના જ્ઞાન-દર્શનમય સ્વરૂપ વિના અન્ય કંઈ પણ મારું નથી. હું કોઈ અન્ય દ્રવ્યનો નથી અને મારું કોઈ અન્ય દ્રવ્ય નથી; આવા અનુભવને આર્કિંચન્ય કહે છે.

હે આત્મા! પોતાનું સ્વરૂપ દેહથી ભિન્ન, જ્ઞાન સ્વરૂપ અનુપમ અને સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણ રહિત, (નિરંજન), પોતાના સ્વાધીન, જ્ઞાનાનંદ સુખથી પરિપૂર્ણ, પરમ અતીંદ્રિય, ભયરહિત છે એવો અનુભવ કર. આ દેહ તે હું નથી, દેહ તો રસ, રુધિર, હાડકાં, માંસ, ચામડીનો જડ, અચેતન છે; હું આ દેહથી અત્યંત ભિન્ન છું. આ બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિયાદિ જાતિ-કુળ દેહનાં છે, મારાં નથી. સ્ત્રી, પુરુષ, નપુંસક લિંગ દેહને છે; મારું નથી. ગોરાપણું, શ્યામપણું, રાજાપણું, રંકપણું, સ્વામીપણું, સેવકપણું, પંડિતપણું, મૂર્ખપણું ઇત્યાદિ સર્વ રચના કર્મના ફળરૂપ દેહની છે, હું તો તે સર્વને જાણનાર છું. આ દેહના સંબંધો છે તે મારું સ્વરૂપ નથી. મારું સ્વરૂપ તો

અન્ય દ્રવ્યથી વિલક્ષણ છે. ઠંડો, ગરમ, નરમ, કઠણ, લૂખો, ચીકણો, હલકો, ભારે એ આઠ પ્રકારનો સ્પર્શ તે મારું રૂપ નથી; પુદ્ગલનું સ્વરૂપ છે. ખાટો, મીઠો, કડવો, તૂરો, તીખો એ પાંચ પ્રકારનો રસ, સુગંધ, દુર્ગંધ એ બે પ્રકારનો ગંધ અને કાળો, પીળો, લીલો, ધોળો, લાલ એ પાંચ રંગ મારું સ્વરૂપ નથી; પુદ્ગલનું છે. મારું સ્વરૂપ તો સુખથી પરિપૂર્ણ, પરમાનંદરૂપ છે. પરંતુ કર્મને આધીન થઈ હું દુઃખી થઈ રહ્યો છું. મારું સ્વરૂપ ઇન્દ્રિયોથી રહિત, અતીન્દ્રિય છે. ઇન્દ્રિયો તો પુદ્ગલમય કર્મથી થયેલી છે.

હું સમસ્ત ભય રહિત, અવિનાશી, અખંડ, આદિઅંત રહિત શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વભાવી છું. પરંતુ અનાદિ કાળથી જેમ ખાણમાં સુવર્ણ અને પાષાણ મળી રહ્યાં છે, તેમ ક્ષીરનીરની પેઠે કર્મની સાથે અનાદિ કાળથી હું મળી રહ્યો છું. તેમાં વળી મિથ્યાત્વ નામના કર્મના ઉદયથી સ્વ-સ્વરૂપનું ભાન ભૂલી, દેહાદિ પર દ્રવ્યોને પોતાનું સ્વરૂપ જાણી, અનંતકાળ મેં પરિભ્રમણ કર્યું. હવે કંઈક આવરણ આદિ દૂર થવાથી, પરમ કૃપાળુ શ્રી સદ્ગુરુએ ઉપદેશેલી વાણીરૂપ પરમ આગમના પ્રસાદથી પરનું અને પોતાનું સ્વરૂપ સમજાયું. જેમ અલંકારોમાં જડેલાં પંચરંગી રત્નોમાંથી ગુરુકૃપાથી અને નિરંતર અભ્યાસથી ઝવેરી સ્ફટિક રત્ન નીચે મૂકેલા પદાર્થના ભાસરૂપ રંગને અને માણેકના રંગને તેમજ બન્નેના તોલ, મૂલ્ય વગેરેને ભિન્ન ભિન્ન જાણે છે, તેમ પરમ આગમના નિરંતર અભ્યાસથી તથા પ્રત્યક્ષ સદ્ગુરુની વચનાતિશયરૂપ વાણીથી જણાતા-ભાસતા

રાગ, દ્વેષ, મોહાદિ મેલને હું સ્વભાવથી ભિન્ન જાણું છું અને મારા જ્ઞાયક સ્વભાવને તેથી ભિન્ન જાણું છું. તેથી રાગ, દ્વેષ, મોહાદિ ભાવકર્મમાં અને કર્મોના ઉદયે ઊપજેલાં વિનાશી શરીર, પરિવાર, ધનસંપદાદિ પરિગ્રહમાં મને કોઈ ભવમાં મમતાબુદ્ધિ ન ઊપજે તેવી રીતે ઉત્તમ આર્કિંચન્ય ભાવના હવે ભાવું છું. આર્કિંચન્ય ભાવના અનાદિકાળમાં કદી ઊપજી નથી; સર્વ દેહ-પર્યાયોને પોતાના માન્યા; તથા રાગ, દ્વેષ, મોહ, ક્રોધ, કામ આદિ ભાવકર્મના વિકારોને પોતાનારૂપે અનુભવવારૂપ વિપરીત ભાવથી ઘોર કર્મ બાંધ્યાં. હવે હું આર્કિંચન્ય ભાવના નિર્વિઘ્નપણે ભાવવા માટે વિઘ્નનાશક પંચ પરમગુરુનું શરણ ગ્રહણ કરી આર્કિંચન્ય ભાવ નિરંતર ચાહું છું; ત્રણ લોકમાંની કોઈ અન્ય વસ્તુ ઇચ્છતો નથી. આ આર્કિંચન્યપણું જ સંસાર-સમુદ્રમાંથી તારનાર જહાજ જેવું છે. પરિગ્રહને મહા બંધનરૂપ જાણી છોડવો તે આર્કિંચન્ય ધર્મ છે.

આર્કિંચન્ય ધર્મ જેને પ્રગટ થયો છે, તેને પરિગ્રહ પ્રત્યે આસક્તિ રહેતી નથી, આત્મધ્યાનમાં લીનતા થાય છે. દેહાદિક બાહ્ય વેશમાં આત્મભાવ મનાતો નથી તથા પોતાનું સ્વરૂપ જે રત્નત્રય, તેમાં પ્રવૃત્તિ થાય છે, ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં દોડતું મન અટકી જાય છે; કાયા ઉપરની માયા ઊતરી જાય છે. સંસારનાં દેવાદિકનાં સુખ, ઇંદ્ર, અહમિંદ્ર, ચક્રવર્તીનાં સુખ પણ દુઃખરૂપ દેખાય છે, તો પછી તેની વાંછા કેમ કરે? રત્ન, સુવર્ણ, રાજ્ય, ઐશ્વર્ય, સ્ત્રી, પુત્રાદિ પરિગ્રહને તે સડેલા તરણા સમાન મમત્વ રહિત તજે છે.

આર્કિંચન્ય તો પરમ વીતરાગપણું છે. જેને સંસારનો અંત આવી ગયો હોય તેને એ હોય છે. જેને આર્કિંચન્ય ધર્મ પ્રાપ્ત થયો છે તેને પરમાર્થ એટલે શુદ્ધ આત્માનો વિચાર કરવાની શક્તિ પ્રગટ થાય છે, પંચ પરમેષ્ઠીની ભક્તિ પ્રગટે છે અને માઠા વિકલ્પોનો નાશ થાય છે. ઇષ્ટ-અનિષ્ટ ભોજનમાં થતા રાગ-દ્વેષ નાશ પામે છે; માત્ર પેટરૂપી ખાડો ભરવો તે સિવાય અન્ય સરસ નીરસ ભોજન વિષેના વિચાર ધૂટી જાય છે. સર્વ ધર્મોમાં પ્રધાન ધર્મ આર્કિંચન્ય છે, તે મોક્ષનો નિકટ સમાગમ કરાવનાર છે. અનાદિકાળથી જેટલા સિદ્ધ થયા છે તે બધા આર્કિંચન્યથી જ થયા છે; અને ભવિષ્યમાં જે કોઈ તીર્થંકરાદિ સિદ્ધ થશે તે આર્કિંચન્ય ધર્મથી જ થશે.

આર્કિંચન્ય ધર્મ પ્રધાનપણે સાધુજનોને હોય છે, તથાપિ એકદેશે ધર્મ ધારણ કરનાર ગૃહસ્થ એ ધર્મ ગ્રહણ કરવાની ઇચ્છા રાખે છે અને ગૃહસ્થ અવસ્થામાં જે મંદરાગી, અતિ વિરક્ત રહીને પ્રમાણિક પરિગ્રહ રાખે છે, ભવિષ્યની વાંછા કરતો નથી, અન્યાય માર્ગે ધન, પરિગ્રહ કદી ગ્રહણ કરતો નથી, અલ્પ પરિગ્રહમાં અતિ સંતોષી રહે છે, પરિગ્રહને દુઃખ દેનાર અને અત્યંત અસ્થિર માને છે તેને આર્કિંચન્ય ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે.

૧૦. ઉત્તમ બ્રહ્મચર્ય :-

“નીરખીને નવયૌવના, લેશ ન વિષય નિદાન;
ગણે કાષ્ઠની પૂતળી, તે ભગવાન સમાન.

*

*

*

એક વિષયને જીતતાં, જીત્યો સૌ સંસાર;
નૃપતિ જીતતાં જીતિયે, દળ પુર ને અધિકાર.

* * *

જે નવ વાડ વિશુદ્ધથી, ધરે શિયળ સુખદાઈ;
ભવ તેનો લવ પછી રહે, તત્વવચન એ ભાઈ.

* * *

પાત્ર વિના વસ્તુ ન રહે, પાત્રે આત્મિક જ્ઞાન;
પાત્ર થવા સેવો સદા, બ્રહ્મચર્ય મતિમાન.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

“ૐ વર્તમાન કાળમાં ક્ષયરોગ વિશેષ વૃદ્ધિ પામ્યો છે, અને પામતો જાય છે. એનું મુખ્ય કારણ બ્રહ્મચર્યની ખામી, આળસ અને વિષયાદિની આસક્તિ છે. ક્ષયરોગનો મુખ્ય ઉપાય બ્રહ્મચર્ય-સેવન, શુદ્ધ સાત્ત્વિક આહાર-પાન અને નિયમિત વર્તન છે.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

સર્વ વિષયોમાંથી આસક્તિ તજી, બ્રહ્મ એટલે જ્ઞાયકસ્વભાવ આત્મા—તેમાં ચર્યા એટલે પ્રવૃત્તિ તે બ્રહ્મચર્ય છે. હે જ્ઞાનીજન! આ બ્રહ્મચર્ય નામનું વ્રત બહુ આકરું છે. બિચારા વિષયોમાં ફસાયેલા, આત્મજ્ઞાન રહિત મનુષ્યો તે વ્રત ધારણ કરવા સમર્થ નથી. મનુષ્યોમાં દેવ સમાન હોય તે જ એ વ્રત પાળી શકે છે. વિષયોની લાલસાવાળા અન્ય રંક જીવો તે પાળી શકવા સમર્થ નથી. બ્રહ્મચર્ય વ્રત અતિ દુષ્કર છે. જે બ્રહ્મચર્ય પાળે છે તેને સર્વ ઇન્દ્રિયો અને કષાયો જીતવા સુલભ છે. હે ભવ્યો! સ્ત્રીના સુખમાં કે પુરુષના ભોગમાં રાગી જે

મનરૂપ મદોન્મત્ત હાથી છે તેને વૈરાગ્યની ભાવનામાં રોકીને, વિષયોની આશાનો અભાવ કરીને, દુર્ધર બ્રહ્મચર્ય ધારણ કરો.

કામ-વિકાર ચિત્તરૂપી ભૂમિમાં ઉત્પન્ન થાય છે, તેની પીડા સહન નહીં થવાથી જીવ નહીં કરવા યોગ્ય એવાં પાપ કરે છે. કામ મનનું મથન કરે છે, મનમાંના જ્ઞાનનો નાશ કરે છે તેથી કામનું નામ ‘મનમથ’ પડ્યું છે. જ્ઞાનનો નાશ થવાથી અથવા વિવેકચક્ષુનો નાશ થવાથી જ સ્ત્રીના મહા દુર્ગંધી નિંદ્ય શરીરમાં રાગી બની, તેનું સેવન કરે છે. કામથી અંધ બની મહા અનીતિ કરે છે—પોતાની કે પરની સ્ત્રીનો વિચાર પણ કરતો નથી. આ દુરાચારથી આ લોકમાં પણ હું માર્યો જઈશ, રાજા ભારે શિક્ષા કરશે, મારી આબરૂના કાંકરા થશે, મારી ધર્મકરણીમાં ધૂળ પડશે, હું ધર્મભ્રષ્ટ થઈશ, બુદ્ધિભ્રષ્ટ થઈશ અને ભૂંડા મોતે મરીને નરકે જઈશ, ત્યાં અસંખ્યાત કાળ પર્યંત ઘોર દુઃખ ભોગવવાં પડશે, વળી તિર્યચ (પશુ આદિ)ના અનેક ભવમાં અસંખ્ય દુઃખ ભોગવવાં પડશે, કદાચ મનુષ્ય થઈશ તો આંધળો, લૂલો, કૂબડો, ગરીબ, અપંગ, બહેરો, બોબડો થઈશ; ચંડાળ, ભીલ, ચમાર આદિ નીચ કુળોમાં જન્મવું પડશે; ત્યાંથી વળી ઝાડ, પહાડ આદિ સ્થાવર જંગમ જંતુ થઈ અનંત કાળ સુધી જન્મ, મરણનાં દુઃખ ભોગવવા પડશે. આવો સત્ય વિચાર કામીને ઊપજતો નથી.

કામ-વિકારનાં અનેક સ્વભાવસૂચક નામ જગતમાં પ્રસિદ્ધ છે. કં એટલે ખોટો, દર્પ એટલે ગર્વ, તે ઉપરથી ‘કંદર્પ’ નામ પડ્યું છે. દુષ્ટ ગર્વ ઉપજાવે તે કંદર્પ. અતિ

કામના એટલે વાંછા ઉત્પન્ન કરી દુઃખી કરે છે તેથી તેને 'કામ' કહ્યો છે. તિર્યચ તથા મનુષ્ય ભવમાં જેને માટે જીવો લડી મરે છે એવા કામને 'માર' પણ કહે છે. સંવરનો વેરી છે માટે 'સંવરારિ' કહેવાય છે. તપ-સંયમરૂપ બ્રહ્મ ધર્મનો નાશ કરે છે તેથી 'બ્રહ્મસૂ' કહેવાય છે, ઇત્યાદિ અનેક દુષ્ટ નામથી તે ઓળખાય છે.

આ પ્રકારે વિચારી મન, વચન ને કાયાથી પ્રીતિપૂર્વક બ્રહ્મચર્ય વ્રત પાળો. બ્રહ્મચર્યથી સંસાર-સમુદ્ર તરી જશો. બ્રહ્મચર્ય વિના વ્રત, તપ અસાર છે, વૃથા કાયકલેશ છે. બાહ્ય સ્પર્શોન્દ્રિયના સુખથી વિરક્ત થઈને અભ્યંતર પરમાત્મસ્વરૂપ જે આત્મા તેની ઉજ્જ્વળતા પર દૃષ્ટિ રાખો. આત્મવૃત્તિ કામમાં આસક્ત ન થાય તેવો પુરુષાર્થ કરો. બ્રહ્મચર્યથી આ ભવ પરભવ બન્ને લોક સુધરે છે.

જો શીલ સાચવવું હોય, ઉજ્જ્વળ યશ ઇચ્છતા હો, ધર્મનો ખપ હોય અને પોતાની આબરૂ રાખવા ઇચ્છતા હો તો શાસ્ત્રની નીચે જણાવેલી શિખામણ મનમાં ધારણ કરો; — સ્ત્રીઓની કથા કહો નહીં, સાંભળો પણ નહીં; સ્ત્રીઓના રાગ, રંગ, કુતૂહલ, ચેષ્ટા નીરખો નહીં, એ મલિન ભાવ દેખવાથી આપણા ભાવ બગડે છે; વ્યભિચારી પુરુષોની સોબત ન રાખો; ભાંગ, જરદો વગેરે માદક, કેફી વસ્તુઓનો ત્યાગ કરો; પાન-બીડી, ફૂલના હાર, અત્તર, ફુલેલ આદિ શીલવ્રતનો ભંગ કરાવનાર કારણો સેવવાનો ત્યાગ કરો; ગીત, નૃત્ય, નાટક આદિ કામ-વિકાર જાગ્રત કરનારાં કારણો તજો; રાત્રિભોજનનો

ત્યાગ કરો; વિકાર પેદા કરે તેવાં લોક-વિરુદ્ધ વસ્ત્ર, આભરણ ન પહેરો; એકાંતમાં કોઈ પણ સ્ત્રીનો સંસર્ગ-પરિચય ન રાખો; સ્વાદની લંપટતા ત્યાગો. “ઇન્દ્રિય-દમનકું સ્વાદ તજ,” જીભની લંપટતા સાથે હજારો દોષો આવે છે, તેથી મોટાઈ, યશ, ધર્મ બધાનો નાશ થાય છે. જીભના લંપટીનો સંતોષ નાશ પામે છે, તેને સમભાવનું સ્વપ્ન પણ આવતું નથી; લોકવ્યવહારથી ભ્રષ્ટ થઈ જાય છે, બ્રહ્મચર્યનો ભંગ થઈ જાય છે. માટે આત્મ-કલ્યાણ ઇચ્છતા હો તો એક બ્રહ્મચર્યની ખાસ રક્ષા કરો. આ પ્રકારે ધર્મનાં દશલક્ષણ સર્વજ્ઞ ભગવાને કહ્યાં છે; જેનામાં આ દશ ગુણ પ્રગટ્યા હોય તે ધર્મભૂર્તિ છે.

ઉપસંહાર :-

“મોક્ષ કહ્યો નિજ શુદ્ધતા, તે પામે તે પંથ;
સમજાવ્યો સંક્ષેપમાં, સકળ માર્ગ નિર્ગ્રંથ.”

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

૧. ઉત્તમ ક્ષમા :-

ઉત્તમ ક્ષમા આદિની ઘાત કરનાર, ધર્મના વેરી ક્રોધાદિક છે તે દુર્ગુણરૂપ છે તેથી અનેક દોષ-પાપ લાગે છે; તેનો વારંવાર વિચાર કરો; અને ક્ષમાદિક ધર્મરૂપ છે, તેમાં અનેક ગુણ-લાભ છે; એમ ગુણ-દોષની વારંવાર ભાવના સદા કરો.

ક્ષમાના પ્રતાપે પોતાના પ્રાણ બચે છે (શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વભાવ એ આત્માનો ભાવ પ્રાણ છે. તેની ઘાત કરનાર ક્રોધાદિ મલિન ભાવ છે, અને શ્વાસોશ્વાસ આદિ દ્રવ્ય પ્રાણ છે; તે બન્નેનો બચાવ ક્ષમાથી થાય છે), ધનની રક્ષા થાય છે,

યશની રક્ષા થાય છે, ધર્મની રક્ષા થાય છે; વ્રત, શીલ, સંયમ, સત્ય એ સર્વની રક્ષા એક ક્ષમાથી થાય છે. કલહ-કંકાસનાં ઘોર દુઃખથી બચાવનાર એક ક્ષમા છે. સર્વ ઉપદ્રવ અને વેર-વિરોધ થતાં અટકાવનાર ક્ષમા જ છે.

ક્રોધથી ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ સમૂળગાં નાશ પામે છે; પોતાના પ્રાણનો નાશ થાય છે; ઘોર રૌદ્ર ધ્યાન થાય છે. ક્રોધી ક્ષણ વારમાં આપઘાત કરીને મરી જાય છે; કૂવામાં, તળાવમાં, વાવમાં કે નદી સમુદ્રમાં ડૂબી મરે છે; શસ્ત્ર મારીને, ઝેર ખાઈને કે ઊંચેથી પડતું મૂકીને કુમોતે મરે છે. ક્રોધી પોતાના પિતાને, પુત્રને, ભાઈને, મિત્રને, સ્વામીને, સેવકને, ગુરુને એક ક્ષણમાં મારી નાખે છે; નથી તેને દયા આવતી કે નથી કોઈનો ઉપકાર સાંભરતો. ક્રોધી ઘોર નરકનાં દુઃખને પાત્ર બને છે. ક્રોધી મહા ભયંકર છે; સર્વ ધર્મનો નાશ કરે છે. ક્રોધીનું વચન સત્ય હોતું નથી; પોતાને, ધર્મને અને સમભાવને બાળી મૂકે તેવાં કુવચનરૂપ અગ્નિ તે ઉછાળે છે. ધર્માત્મા સંયમી, શીલવંત મુનિ કે સદ્ગૃહસ્થ ઉપર ચોરી કે અન્યાયના જૂઠા આરોપ ક્રોધી મૂકે છે અને તેમને વગોવે છે. (અનંતાનુબંધી) ક્રોધના પ્રભાવથી જ્ઞાન કુજ્ઞાન થઈ જાય છે; આચરણ દુરાચરણ થઈ જાય છે; શ્રદ્ધાથી ભ્રષ્ટ થઈ જાય છે; અન્યાયમાં પ્રવૃત્તિ થઈ જાય છે; નીતિનો નાશ થાય છે; અતિ આગ્રહી બનીને વિપરીત માર્ગ ચલાવે છે; ધર્મ-અધર્મ, ઉપકાર-અપકારના વિચાર રહિત કૃતઘ્ની બને છે. માટે વીતરાગ ધર્મના ઇચ્છક હો તો કદી ક્રોધ ન કરશો.

૨. ઉત્તમ માર્દવ :—

કઠોરતા રહિત કોમળ પરિણામી જીવ ઉપર ગુરુની ભારે કૃપા હોય છે, માર્દવ-પરિણામીને સાધુ પુરુષો પણ સાધુ માને છે, તેથી વિનયવાળો જ જ્ઞાનને પાત્ર છે. માન રહિત કોમળ-પરિણામીને જેવા ગુણ ગ્રહણ કરાવવા હોય તથા જેવી કળા શીખવવી હોય તેવી કળા કે ગુણ તેને પ્રાપ્ત થાય છે. સર્વ ધર્મનું મૂળ, સર્વ વિદ્યાઓનું મૂળ વિનય છે. વિનયવાન સર્વને પ્રિય લાગે છે. બીજા ગુણો જેનામાં ન હોય તે પુરુષ પણ વિનય વડે માન્ય બને છે. વિનય પરમ આત્મભૂષણ છે. કોમળ-પરિણામીના દિલમાં દયા વસે છે. માર્દવથી સ્વર્ગ લોકમાં ઇંદ્રાદિની સંપદા અને નિર્વાણની અવિનાશી સંપદા પ્રાપ્ત થાય છે.

કઠોર પરિણામીને શિક્ષા અસર કરતી નથી. સજ્જન પુરુષો અવિનયી, કઠોર પરિણામીને દૂરથી ત્યાગવાના ભાવ રાખે છે. જેવી રીતે પથ્થરમાં પાણી પ્રવેશ કરી શકતું નથી, તેવી રીતે સદ્ગુરુનો ઉપદેશ કઠોર પરિણામીના હૃદયમાં પ્રવેશ કરી શકતો નથી. જે પથ્થર કે કાષ્ઠ આદિ નરમ હોય તેને વાળ વાળ જેટલું જ્યાં જ્યાં ઘડવું હોય, ધોલવું હોય ત્યાં ત્યાં વાળ માત્ર જ ઊખડી આવે તો તેની જેવી મુખાકૃતિ કે મૂર્તિ બનાવવી હોય તેવી જ બને છે પરંતુ જે કાષ્ઠ, પાષાણ કોમળતા રહિત હોય તે કારીગરના અભિપ્રાય પ્રમાણે ઘડાય નહીં, ઘડતાં ગમે તેવાં છોડિયાં ઊખડી પડે, તો તેના ઘાટ ઘડી શકાતા નથી; તેવી રીતે કઠોર પરિણામીને જેવી જોઈએ તેવી બોધની અસર થતી નથી. અભિમાની કોઈને પ્રિય

લાગતો નથી. વગર કારણે અભિમાનીના લોકો વેરી બને છે અને પરલોકમાં હલકા મનુષ્ય-તિર્યચના અવતાર ધારી અસંખ્યાત કાળ સુધી તિરસ્કારને પાત્ર અનેક રીતે થાય છે. તેથી કઠોર પરિણામ તજી માર્દવ ભાવ નિરંતર ધારણ કરો.

૩. ઉત્તમ આર્જવ :—

સર્વ અનર્થોનું મૂળ કપટ છે; પ્રીતિ અને પ્રતીતિનો તે નાશ કરે છે. કપટીમાં અસત્ય, છળ, નિર્દયતા, વિશ્વાસઘાત આદિ ઘણા દોષો વસે છે. કપટીમાં ગુણો રહેતા નથી, માત્ર દોષોનો ભંડાર તે બને છે. માયાવી આ લોકમાં અપયશ પામે છે અને મરીને તિર્યચ-નરક આદિ ગતિ પામે છે; ત્યાં અસંખ્યાત કાળ સુધી પરિભ્રમણ કરે છે. માયાચાર રહિત આર્જવધર્મ-સરળતા ધારે તેનામાં સર્વ ગુણો આવીને વસે છે; તે સર્વની પ્રીતિ, પ્રતીતિને પાત્ર બને છે; પરલોકમાં દેવોને પૂજ્ય ઇંદ્ર-પ્રતીંદ્ર આદિ થાય છે. માટે સરળ પરિણામ જ આત્માને હિતકારી છે.

૪. ઉત્તમ સત્ય :—

સત્યવાદીમાં સર્વ ગુણ વસે છે; કપટ આદિ દોષરહિત તે જગતમાં અહીં માન પામે છે અને પરલોકમાં અનેક દેવ, મનુષ્યો આદિ તેની આજ્ઞા ઉઠાવે છે. અસત્યવાદી આ લોકમાં પણ નિંદાને પાત્ર થાય છે, કોઈ તેનો વિશ્વાસ કરતું નથી; તેનાં સગાં, મિત્રો વગેરે પણ તેનું અપમાન કરી તેનો ત્યાગ કરે છે; રાજા જૂઠાની જીભ કપાવે છે, તેનું સર્વ ધન હરણ કરી લે છે. વળી પરભવમાં તિર્યચ ગતિમાં વચન રહિત એકેંદ્રિય,

બેઇંદ્રિય, ત્રીંદ્રિય, ચતુરિંદ્રિય આદિના ભવમાં અસંખ્યાત દેહ ધારણ કરે છે. તેથી સત્યધર્મનું ધારણ કરવું શ્રેષ્ઠ છે.

૫. ઉત્તમ શૌચ :—

જેનું આચરણ શુચિ-પવિત્ર હોય તે જગતમાં પૂજવા યોગ્ય છે. શૌચ એટલે પવિત્રતા, ઉજ્જ્વળતા. જેની આહાર, વિહાર આદિ સર્વ પ્રવૃત્તિ હિંસારહિત હોય; હિંસા ન થાય તે માટે યત્નાપૂર્વક વર્તે છે, તેમજ પરધન અને પરસ્ત્રીની વાંછા સ્વપ્ને પણ ન હોય, તેનું આચરણ ઉજ્જ્વળ છે. તેવાને જગત પૂજ્ય માને છે, નિર્લોભીનો સર્વ લોક વિશ્વાસ કરે છે, તે જ લોકમાં ઉત્તમ છે, ઊંચી ગતિને પાત્ર છે. લોભરહિતનો મહા યશ જગમાં ફેલાય છે, લોભી મહા મેલો અને સર્વ દોષોનું ધામ છે; નિંદ્ય કર્મ કરતાં લોભી આંચકો ખાતો નથી. લોભીને યોગ્ય-અયોગ્ય, ભક્ષ્ય-અભક્ષ્ય, કૃત્ય-અકૃત્યનો વિચાર જ હતો નથી. આ લોકમાં નિંદા, ધર્મથી વિમુખતા, નિર્દયતા લોભીમાં પ્રગટપણે દેખાય છે. લોભી ધર્મ, અર્થ અને કામનો નાશ કરે છે, તથા કુમરણ કરીને દુર્ગતિએ જાય છે. લોભીના હૃદયમાં સદ્ગુણને રહેવાનો અવકાશ મળતો નથી. આ લોક, પરલોકમાં લોભીને અત્યંત દુઃખ અને ક્લેશ સહન કરવાં પડે છે. માટે લોભ તજીને શૌચ ગુણ ધારણ કરવો શ્રેષ્ઠ છે.

૬. ઉત્તમ સંયમ :—

સંયમ આત્માને કલ્યાણકારી છે. સંયમી પુરુષ આ લોકમાં વંદન કરવા યોગ્ય છે, તે સર્વ પાપથી નિર્લેપ રહે છે. આ લોક, પરલોકમાં તે અચિંત્ય મહિમા પામે છે; પ્રાણઘાત

અને વિષયભોગમાં આસક્ત થઈ તે પાપમાં પ્રવર્તતો નથી; તેથી સંયમ ધર્મ જીવને હિતકારી છે.

૭. ઉત્તમ તપ :—

સમ્યક્ તપથી નવાં કર્મ આવતાં રોકાય છે અને પૂર્વે બાંધેલાં કર્મ ધૂટી જાય છે તેથી સંવર અને નિર્જરા થવામાં મુખ્ય કારણ તપ છે. તપ આત્માને કર્મ-મલથી મુક્ત કરે છે. તપના પ્રભાવથી આ ભવમાં જ અનેક ઋદ્ધિ પ્રગટ થાય છે. તપનો અચિંત્ય મહિમા છે. તપ વિના કામ અને નિદ્રાનો નાશ કોણ કરે? તપ વિના તૃષ્ણાને કોણ છેદે? ઇન્દ્રિયોના વિષય-ભોગોને નિર્મૂળ કરનાર તપ જ છે. આશારૂપ વ્યંતરી તપથી વશ થાય છે. કામને તપથી જીતી શકાય છે; તપના અભ્યાસી તપસ્વીઓ પરિસહ-ઉપસર્ગ આવ્યે રત્નત્રયરૂપ ધર્મમાં ટકી રહે છે. માટે તપ ધર્મ ધારણ કરવો યોગ્ય છે. તપ વિના સંસારથી છુટાતું નથી. મોટા ચક્રવર્તી રાજા પણ છ ખંડનું રાજ્ય છોડી તપ ધારણ કરે છે, તો ત્રણે લોકના પૂજ્ય બને છે; અને તપ છોડી રાજ્ય ગ્રહણ કરે છે તે તિરસ્કારને પાત્ર અતિ નિંદ્ય બને છે; તરણાથી પણ તુચ્છ ગણાય છે. તેથી ત્રણે લોકમાં તપ સમાન બીજું કંઈ નથી.

૮. ઉત્તમ ત્યાગ :—

આત્માને દબાવી રાખનાર પરિગ્રહ સમાન બીજો કોઈ બોજો નથી; કારણ કે દુઃખ, દુર્ધ્યાન, કલેશ, વેર, વિયોગ, શોક, ભય, અપમાન એ બધાં પરિગ્રહના ઇચ્છકને વેઠવાં પડે છે. તેથી જેટલે જેટલે અંશે પરિગ્રહ ઉપરથી મમતા ઘટે,

પરિણામ પાછાં વળે, તેમ તેમ ખેદ ક્લેશ ઘટે છે. જેમ બહુ ભારથી દુઃખી થતો મનુષ્ય, ભાર નીચે મૂકે ત્યારે સુખી થાય છે, તેમ પરિગ્રહની વાસના છૂટે તો જીવ સુખી થાય છે. સમસ્ત દુઃખ અને સમસ્ત પાપ પરિગ્રહથી ઊપજે છે. જેમ સર્વ નદીઓના જળથી પણ સમુદ્રને સંતોષ થતો નથી, તથા ઈંધણથી અગ્નિને તૃપ્તિ થતી નથી તેમ આશારૂપી ખાડો બહુ ઊંડો છે, તેનો તલ-સ્પર્શ થતો નથી (તાગ આવતો નથી), પરિગ્રહથી તે પુરાતો નથી, ઊલટો વધારે ઊંડો થતો જાય છે, નવ નિધાનથી આશારૂપી ખાડો પુરાયો નહીં, તો અન્ય સંપદાથી કેમ પુરાય? પરંતુ જેમ જેમ પરિગ્રહની ઇચ્છા ઓછી કરતા જઈએ, તેમ તેમ તે પુરાતો જાય છે. આ આશા પૂરવાનો અદ્ભુત ઉપાય છે. તેથી સમસ્ત દુઃખો દૂર કરવાને ત્યાગ જ સમર્થ છે. ત્યાગથી જ અંતરંગ, બહિરંગ બંધન રહિત થઈને અનંત સુખના ધારક થશો. પરિગ્રહના બંધનમાં બંધાયેલો જીવ પરિગ્રહના ત્યાગથી જ મુક્ત થાય છે. તેથી ત્યાગ ધર્મ ધારણ કરવો જ શ્રેષ્ઠ છે.

૯. ઉત્તમ આર્કિંચન્ય :-

હે આત્મા! આ દેહ, સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, ધાન્ય, રાજ્ય, ઐશ્વર્ય આદિમાં એક પરમાણુ માત્ર પણ તારું નથી. દેહાદિક તો પુદ્ગલ દ્રવ્ય છે, જડ છે, વિનાશી છે, અચેતન છે. એ પરદ્રવ્યોમાં અહંભાવનો સંકલ્પ, તીવ્ર દર્શનમોહ નામના કર્મ વિના, કોણ કરાવે? આ પરદ્રવ્યોમાં આત્મભાવની કલ્પના કદી ન થાઓ. અર્કિંચન (અસંગ) સ્વરૂપ થાઓ. આ આર્કિંચન્ય

ભાવનાના પ્રભાવથી જીવ આ લોકમાં જ કર્મથી નિર્લેપ, સર્વ બંધનથી રહિત થઈને શુદ્ધ આત્મામાં સ્થિતિ કરે છે. માટે સાક્ષાત્ મોક્ષનું કારણ આકિંચન્ય ધર્મ જ ધારણ કરો.

૧૦. ઉત્તમ બ્રહ્મચર્ય :—

કુશીલ મહા પાપ છે, સંસારપરિભ્રમણનું બીજ છે. બ્રહ્મચર્ય પાળનાર પાસેથી હિંસાદિક પાપો દૂર ભાગી જાય છે. બ્રહ્મચર્ય પાળનારમાં સર્વ સદ્ગુણો આવીને વસે છે. બ્રહ્મચર્યથી જિતેન્દ્રિયતા પ્રગટે છે, કુળ જાતિ આદિ દીપે છે; અને પરલોકમાં તે અનેક ઋષિનો ધારક દેવ થાય છે.

આ પ્રકારે દેવાધિદેવ ભગવાન તીર્થંકરના મુખારવિંદથી પ્રગટ કહેવાયેલો દશ લક્ષણરૂપ ધર્મ આત્માનો સ્વભાવ છે; પરવસ્તુ નથી. ક્રોધાદિ કર્મજન્ય ઉપાધિ દૂર થતાં પોતાની મેળે આત્માનો સ્વભાવ પ્રગટ થાય છે. ક્રોધના અભાવથી ક્ષમા ગુણ પ્રગટે છે, માનના અભાવથી માર્દવ ગુણ પ્રગટે છે, માયાના અભાવથી આર્જવ ગુણ પ્રગટે છે, લોભના અભાવથી શૌચ ધર્મ પ્રગટે છે, અસત્યના અભાવથી સત્ય ધર્મ પ્રગટે છે, ક્ષાયના અભાવથી સંયમ ગુણ પ્રગટે છે, ઇચ્છાના અભાવથી તપ ગુણ પ્રગટે છે, પરમાં મમતાના અભાવથી ત્યાગ ધર્મ પ્રગટે છે, પરદ્રવ્યોથી ભિન્ન પોતાના આત્માના અનુભવથી આકિંચન્ય ધર્મ પ્રગટે છે, વેદના અભાવે આત્મસ્વરૂપમાં પ્રવૃત્તિ થવાથી બ્રહ્મચર્ય ધર્મ પ્રગટે છે. આ દશ પ્રકારનો ધર્મ તે આત્માનો સ્વભાવ છે.

આ ધર્મ કોઈથી ખૂંચવ્યો ખૂંચવી શકાતો નથી; લૂંટ્યો લૂંટાતો નથી; ચોરથી ચોર્યો ચોરી શકાતો નથી; રાજાથી લૂંટ્યો લૂંટાતો નથી; સ્વદેશ પરદેશમાં ક્યાંય તેનું સ્વરૂપ ધૂટતું નથી; કોઈનો બગાડ્યો, બગાડતો નથી; ધનથી ખરીદાતો નથી; આકાશમાં, પાતાળમાં, દિશામાં, વિદિશામાં, પહાડ ઉપર, ઝાડ ઉપર, જળમાં, તીર્થમાં કે મંદિરમાં ક્યાંય રાખી મૂક્યો નથી. તે તો આત્માનો નિજ સ્વભાવ છે. તેની પ્રાપ્તિ સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્રથી થાય છે. તે ધર્મ એવો સુગમ છે કે બાળક, વૃદ્ધ, યુવાન, ધનવાન, નિર્ધન, બળવાન, નિર્બળ, શરણાગત, અશરણ, રોગી, નીરોગી, સર્વ તે ધર્મ ધારણ કરવા સમર્થ છે. તે ધર્મ ધારણ કરવામાં ખેદ, ક્લેશ, અપમાન, ભય, વિષાદ, કલહ, શોક, દુઃખ કંઈ પણ કદી સહન કરવું પડતું નથી; તે દુર્લભ નથી; કંઈ બોજો ઉઠાવવો પડતો નથી; દૂર દેશાંતર જવું પડે તેમ નથી; ભૂખ, તરસ, ટાઢ, તાપનાં દુઃખ ખમવાં પડતાં નથી; કોઈની સાથે વાદવિવાદ કે ઝઘડો કરવો પડે તેમ નથી. અત્યંત સુગમ, સર્વ ક્લેશ અને દુઃખથી રહિત, સ્વાધીન આત્માનું સમ્યક્પરિણમન એ જ ધર્મ છે. તેનું ફળ સર્વ સંસારપરિભ્રમણથી ધૂટી, અનંતજ્ઞાન, અનંતદર્શન, અનંતસુખ અને અનંતવીર્ય સહિત સિદ્ધ અવસ્થા પામવી એ છે.

દશ લક્ષણ ધર્મનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન સમાપ્ત

